

HandbalX-tra

DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT VAN DE VLAAMSE HANDBALVERENIGING - JUNI 2007

BELGIË - BELGIQUE	
P.B	
8500 KORTRIJK 1-2	
12	3667

**EURO
MILLIONS**

Word schandalig rijk
OP VRIJDAG!

COLOFON

1e Jaargang nr.3
Juni 2007
vhv@handbal.be

Handbal x-tra

Verschijnt 4x per jaar
Prijs per nummer 3 euro
V.U. David Van Dorpe
Boomgaardstraat 22/32
2600 Berchem

Redactie

Cois Van Aelst
David Van Dorpe
Marcel Coppens

Medewerkers

Linde Panis
Rob Kwanten
Angelo Verdonck
Michel de Clercq
Ken De Nil

Foto

David Van Dorpe
Erwin Verhaegen
Tine Verheyden
Eddy Vannoppen
Joris Verlee

Coverfoto

Play off finale.
Diethard Huygen in
zijn laatste wedstrijd.
Foto: fotomakers.be

EDITORIAAL

Apotheose ...

Zelden is de titelstrijd zo spannend verlopen als dit seizoen. Dat Initia Hasselt en KV Sasja voor een schitterend spektakel zorgden is intussen genoegzaam bekend. Dat Sasja de dubbel won eveneens. Maar dé grote overwinnaar van die beklijvende titelfinales was ongetwijfeld het publiek. Telkens afgeladen tribunes, eerst in Hoboken, daarna twee keer in Hasselt. En ook nog eens een onbekend aantal kijkers voor de buis.

“Dit was pure handbalpropaganda. Zeg nu nog dat handbal geen tv-sport is. Geef ons meer dergelijke wedstrijden en we staan mijlen verder,” aldus een opgetogen Eddy De Smedt, technisch directeur van het BOIC.

Sasja schreef alvast clubgeschiedenis: een vijfde titel en de eerste dubbel. Als we terugblikken op het parcours dat de Hobokenaars aflegden, dubbeldik verdiend. Eerst alle topteams uitschakelen voor de beker en tenslotte vanuit de tweede positie in de play-offs nog kampioen spelen, il faut le faire. Sasjatrainer Alex Jacobs was nochtans op zijn hoede toen hij net voor de competitie start, op de persconferentie van de VHV, zijn prognose voor het komende seizoen noteerde: hij zette Sasja op nr. 2.

Wel, Alex Jacobs heeft zich vergist. Net zoals alle andere clubleiders die hun ploeg op nr. 1 zetten. Initia Hasselt miste de titel op een haar, United Tongeren greep net naast de titelfinale en Sporting Neerpelt ontgoochelde door compleet naast de prijzen te vallen. Het is integendeel het bescheiden Flémalle dat eerlang Europees mag opdraven.

Een troostprijs voor het zuiden des lands zowaar, net zoals de dubbel van Fémina Visé bij de vrouwen. DHW Antwerpen kon geen revanche nemen voor de bekerfinale, wél nog een derde titelduel afdwingen. Het Antwerpse kampioenenbal gaat dus niet door. Maar dat zal Sasja worst wezen. De dubbel zal de Hobokense club geen windeieren leggen, want in een stad die ambitieus bouwt aan het sportieve imago is een titel goud waard.

Tot slot: diverse clubs in erevisie werken aan een (semi)professioneel kader. Als we de drie titelfinales als referentiepunt nemen zijn we op goede weg. Insiders weten overigens dat in die optiek ambitieuze plannen worden gesmeed voor de toekomst. Als de nationale ploeg daar nu nog de gunstige repercussie van krijgt zijn we goed bezig.

Cois Van Aelst

Een afscheid en een begin.

Zeven keer stonden ze dit seizoen tegenover mekaar: de Hasselaar Diethard 'Didi' Huygen (32) en de Antwerpenaar Koen Roggeman (25). De eerste stopt ermee na een handbalcarrière boordevol titels en hoogtepunten. De andere pakte intussen al drie trofeeën en staat op de drempel van een mooie handbaltoekomst. We brachten beiden samen na de beslissende titelfinale in een kolkende Alverberg. In een sfeer van vreugde en verdriet ...

“Jammer genoeg is er maar één winnaar, en vandaag zijn wij dat niet. Het was kantje boordje, één doelpunt beslist over de kampioenstitel. Maar het is al formidabel van Initia dat we die derde wedstrijd afdwongen,” begint Diethard Huygen, “en eerlijk gezegd: misschien heeft Sasja op basis van het voorbije seizoen, en die beslissende match in 't bijzonder, de titel toch wel meer verdiend. Fysiek waren ze sterker, Sasja had meer wisselmogelijkheden. Bovendien hebben wij in de derde finale te veel gemist, dat maakt het verschil. Jammer, het had mijn achtste kampioenstitel kunnen zijn. Nu blijft het bij zes met Hasselt en één titel met Tongeren.”

Diethard Huygen: afscheid

Didi Huygen kijkt om. Want de titelfinale tegen Sasja was zijn allerlaatste wedstrijd.

Definitief, of enkel een dronkemanseed?

Diethard Huygen: “Zeg nooit nooit, maar het lijkt er wel op. Fysiek kan ik het niet meer opbrengen, mijn lichaam is op. Ik heb overal kleine ongemakken. Vroeger was dat soms na een wedstrijd, nu na elke training. Alles kraakt, mijn lichaam is niet meer geschikt voor topsport. Ik kan me niet meer opladen voor de trainingen, voor wedstrijden evenmin. Bovendien ben ik een maand geleden vader geworden van een wolk van een dochter, Lorelien, waardoor het gezinsleven je meer opeist. En tot slot: ik werk als zelfstandige in het autobedrijf van mijn vader, waardoor ik het verschrikkelijk druk heb. De combinatie van die drie elementen heeft mij doen besluiten ermee te kappen. Als ik iets doe, doe ik het goed, nooit half goed. En dat lukt nu niet meer. Anders zou ik mijn ploegmaats, mijn familie én mijn zaak belazeren. Het is echt beter dat ik stop, ik mag toch wel zeggen: op een hoogtepunt.”

Diethard Huygen en Koen Roggeman, twee absolute uitblinkers uit de play off finale.

Zonder kampioenstitel, maar toch blikt Didi Huygen tevreden terug op zijn laatste seizoen. “Ach, het was er een met ups en downs hé. Blessures, onregelmatige prestaties, plots een serieuze inzinking, dan de revival onder Luc Boiten. En finaal missen we op een haar de titel. Daar had ik vooraf voor willen tekenen hoor. Ja, natuurlijk heeft Luc Boiten voor een ommekeer gezorgd. Maar ik wil zeker de verdienste van Jos Schouterden niet wegcijferen. Een pluim voor Jos, zou ik zeggen. Hij kreeg op bepaald moment minder greep op de groep, de communicatie tussen trainer en spelers lukte niet zo best meer. Misschien zat Jos weer net iets te lang bij Hasselt. En dan is er onder Luc Boiten een nieuwe wind opgestoken, het typische effect van een trainerswissel zeker? Bij ons heeft het alleszins gewerkt. Maar meer moet je daar niet achter zoeken. Luc Boiten heeft goed werk geleverd, maar we hebben ook veel aan Jos te danken. Die heeft een stevige basis gelegd.”

Bundesliga: hoogtepunt

Didi Huygen was vijf jaar prof in Duitsland. Twee seizoenen bij TUS Nettelstedt en drie bij Saarbrücken maakten van Diethard Didi. En leverden de sympathieke Hasselaar een schat aan ervaringen en handbalbagage op.

Eine Spitzenerfahrung, Didi? “Ongetwijfeld, een hoogtepunt in mijn carrière. Gewoon niet te vergelijken met ons Belgische handbalwereldje. Leven als *profi* is iets waar je enkel van kunt dromen als je met je sport bezig bent. Die vijf seizoenen zijn voorbij gevlogen, het was een mooie tijd. Alleen al mógen spelen tegen jongens die tot de absolute wereldtop behoren is een unieke ervaring. Schitterend, nooit spijt gehad dat ik die beslissing heb genomen. Maar uiteindelijk heb ik ook geen spijt te zijn teruggekeerd naar eigen land.”

Als we naar zijn internationale carrière polsen ontdekken we toch een zekere bitterheid in de stem van de Hasselaar. Was het dan geen gelukkig huwelijk met de nationale ploeg?

Diethard Huygen: “Ach, ook aan de nationale ploeg heb ik hele mooie herinneringen hoor. Onder meer die overwinning in Herstal tegen Frankrijk -toén wereldkampioen- was een hoogtepunt in mijn carrière. Maar ik ben wel ontgoocheld geraakt door het amateurisme rond de nationale ploeg. Eigenlijk wil ik daar liever niet op terugkomen. Het is een hoofdstuk dat ik heb

afgesloten. Nee, het is niet omdat ik in een professioneel kader heb kunnen functioneren dat ik ontgoocheld ben. Het was daarvoor al bezig. Maar daar wil ik niet meer over praten ...”

Hasselt: jeugd op komst

Diethard Huygen stopt ermee. Een van de beste Belgische spelers verdwijnt uit de competitie. Maar is er in Hasselt ook nieuw talent op komst? “Ongetwijfeld. We hebben een sterke lichte scholieren. Het is natuurlijk ook niet zo dat alle twee jaar supertalente doorstromen naar het eerste team. Sasja is daar het schoolvoorbeeld van. Alex Jacobs was jarenlang onderweg een ploeg op te bouwen, vaak ten koste van de resultaten. Sasja heeft in nauwe schoentjes gestaan, heeft even moeten pompen om niet te verzuipen. Maar het resultaat is er: twee titels en een beker dankzij eigen kweek. Dat vraagt natuurlijk geduld en durf, je kunt dat niet forceren. Maar ik denk dat ook Hasselt inzake jeugdopstrooming op goeie weg is...”

Koen Roggeman: met dank aan Alex Jacobs

“Dat ik de twee beslissende doelpunten scoorde in die derde titelfinale is mooi meegenomen, maar ik ben geen matchwinaar hé. Dit is het resultaat van de ploeg, we hebben er allemaal keihard voor geknokt. Een heel seizoen lang...” Vaak wordt het tegendeel beweerd over een Antwerpenaar, maar bescheidenheid siert Koen Roggeman. Opgegroeid bij Olse Merksem en vier jaar geleden getransfereerd naar Sasja. Met succes.

“Die overstap heb ik me nooit beklagd. Bij Olse overweegt de familiale sfeer. Bij Sasja is alles prestatiegericht, zeg maar professioneler. Je hebt hier als speler meer mogelijkheden. Er wordt op een veel hoger niveau getraind, je kunt naar de fitness om je fysiek bij te schaven, er is een medische omkadering, we krijgen zelfs raad van een mental coach.

Ik moet eerlijk toegeven: bij Sasja ben ik ontbolsterd. Dat eerste seizoen, in 2003, was nog niet zo denderend, eerder een kwestie van aanpassing, van integratie. Daarna ben ik ieder jaar gegroeid en dit seizoen was veruit mijn beste totnogtoe. Uiteraard heeft de trainer een belangrijk aandeel in dat groeiproces. Alex Jacobs weet het maximum uit je capaciteiten te halen. Hij heeft mij enorm veel geleerd. Hij be-

paalt je plaats in het team, hoe je je best positioneert als pivot. Dat maakt van hem een ideale trainer, zeker voor mij. Hij weet enorm veel van handbal en kan zeer goed een wedstrijd analyseren.”

Jeugd enthousiasme

Intussen veroverde Koen Roggeman met Sasja twee titels en een beker. Nochtans waren het voor hem twee totaal verschillende seizoenen. Koen Roggeman: “Vorig jaar stond Jo Delpire nog in de ploeg. Zijn aanwezigheid gaf enorm veel vertrouwen, hij had een charismatische invloed op ons. Jo kon als geen ander de rust herstellen, zowel op als naast het veld. Op moeilijke momenten stuurde hij bij. Dat we vandaag kalm blijven op het moment dat Hasselt de match in handen dreigt te nemen, hebben we in niet geringe mate aan hem te danken. Jo heeft ons koelbloedigheid bijgebracht. Gecombineerd met jeugd enthousiasme is dat een sterkte van dit Sasja. Maar deze dubbel is ongetwijfeld een bekroning van jarenlang geduldig opbouwen. We hebben er keihard voor gewerkt op training, niet alleen dit seizoen, maar zeker al vier à vijf jaren terug. Dit is de beloning. Ook de inbreng van Hugo Sels is belangrijk geweest. Hij heeft ons fysiek op een hoger niveau gebracht en die conditie ook constant op peil weten te houden. Alex Jacobs is de tactische vakman. En niet te vergeten: Nathan Kahan als psychologische begeleider. Zeker dit seizoen was zijn aandeel in het succes groot. Ik herhaal, vorig seizoen kwam die mentale inbreng nog van Jo Delpire, dit seizoen niet meer. Soms raak je wel eens leeg in 't kopje en dan kun je terecht bij de mental coach. Je hart luchten, problemen bespreken, onderlinge discussies uitpraten. Het helpt allemaal mee die titel veroveren. Van een echte inzinking zijn we alleszins gespaard gebleven. Enkel een klein dipje op het einde van de competitie. Toen zaten we er fysiek net even door. Voor de rest hebben we doorlopend op hoog niveau gepresteerd.”

Piekseizoen

Koen Roggeman: “Ja hoor, het is ook mijn topseizoen geweest. Ik heb me dit jaar constant kunnen tonen, zelfs mijn stempel op bepaalde wedstrijden gedrukt. Onder meer tegen Volendam. Ja, met enige bescheidenheid durf ik zeggen een steunpilaar van de ploeg te zijn. Maar dit is geen eindpunt hé, zelfs geen orgelpunt. Ik wil er volgend seizoen opnieuw staan, opnieuw

Roggeman is Roel Adams te vlug af.

een steunpilaar van het team worden, zelfs opnieuw kampioen spelen. Misschien Europees een stap voorwaarts zetten. Dat hangt dan weer af van een gunstige loting. Maar waarom zouden wij niet in die groepswedstrijden kunnen raken?”

En de nationale ploeg, Koen Roggeman, een lust of een last? “Voor mij momenteel een last. Ik heb overigens voorlopig afgehaakt voor een selectie. Die nationale ploeg blijft maar ter plekke trappelen. En dat heeft naar mijn bescheiden mening veel te maken met de omstandigheden waarin ze moet functioneren. In alle landen wordt de competitie in functie van de nationale ploeg aangepast. Bij ons niet, onze internationals krijgen ook geen faciliteiten. Neem nu Nederland. Meer trainingen voor de nationale ploeg, meer rustperiodes, kortom een betere omkadering. In ons land wordt de nationale ploeg beschouwd als een noodzakelijk kwaad, zonder kader en zonder mogelijkheden. Dat is bijzonder jammer, zo krijg je nooit gemotiveerde jongens samen. Verkeerde aanpak, verkeerd systeem, daarom haak ik voorlopig af.”

Cois Van Aelst

UNITED TELECOM

een voor handbal

Mobiele Telefontie

- Bel de hele dag door aan éénzelfde daltarif.
- Behoud gratis uw bestaand gsm-nummer.
- U blijft bereikbaar, ook tijdens de activeringsperiode.
- eenvoudig en transparant tarief

Vaste Telefontie

- Er zijn geen aansluitingskosten.
- U behoudt uw bestaande nummer(s).
- U moet geen bijkomende nummers/codes vormen.
- De overeenkomst is ten allen tijde opzegbaar zonder extra kosten.
- Bespaar nationaal tot 35%, naar gsm tot 47%, internationaal tot 79%.

- Vaste lijn + ADSL
- Zonder Belgacom-factuur
- Eén vast bedrag per maand
- Onbeperkte downloadcapaciteit *

ADSL MAX

- ADSL tot 4Mbps
- 24,90 €
- Download: + 0,99 €/GB

* aanbod geldig tot 01/06/2007

Meer info? Tel: 016/44 92 31

WWW.UNITED-TELECOM.BE

Als het grote geld zijn intrede doet ...

De internationale handbalwereld wordt op sportief vlak nog steeds ruimschoots gedomineerd door Europa. De niet Europese landen die de neus aan het venster steken op een WK of Olympische spelen zijn op de vingers van één hand te tellen: Zuid Korea, Tunesië en Egypte, en dan is de kous zowat af.

De meeste Europese landenploegen kunnen meedrijven op de stroom die het succes van enkele sterke clubcompetities veroorzaakt heeft. Er worden belangrijke financiële middelen gegeneerd met handbal in de Bundesliga en de Spaanse Liga Asobal. Zelfs landen die geen sterke clubcompetitie hebben komen internationaal goed voor de dag dankzij het feit dat de kern van hun nationale ploeg in buitenlandse profcompetities aan de slag zijn. En de voordelen van het professionele handbalveren zijn genoegzaam bekend.

De Europese Handbal Federatie (EHF) heeft echter ook belangrijke verdiensten in dit verhaal. De Champions League handbal is een successtory, waarin de inbreng van de EHF niet te onderschatten is. Dat deze medaille ook een keerzijde heeft zal U waarschijnlijk niet

verbazen. De EHF is niet meer zo happig op de "kleintjes" in het kampioenenbal, en daarom wordt de drempel om te mogen deelnemen jaar na jaar opgetrokken. Voor onze Belgische top wordt het bij voorbeeld steeds moeilijker om te voldoen aan de talrijke vereisten op gebied van accommodatie, TV verplichtingen en andere.

Op het congres voor de Secretarissen Generaal in Wenen (hoofdkwartier van de EHF) kon Uw dienaar in april een kijkje nemen in de interne keuken van de EHF. Het is een uiterst professioneel en internationaal gezelschap, geleid door Secretaris Generaal Michael Wiederer, die al in functie is sinds het oprichten van de EHF in 1992. Er wordt evenwel druk gelobbyd in de wandelgangen, want eenieder wil zijn positie zo sterk mogelijk maken. De EHF wil de Champions League zo veel mogelijk uitbouwen voor eigen rekening, terwijl de meest vooraanstaande clubs zich reeds verenigd hebben in een zogenaamde G14, de GCH (Group Club Handball). Deze wil meer van de lucratieve marketing en TV-rechten naar de clubs halen, en groepeerd THW Kiel, SG Flensburg-Handewitt, SC Magdeburg, TBV Lemgo (Dui), FC Barcelona, Ciudad Real, Ademar Leon, Portland San Antonio (Spa), Celje Pivovarna Lasko (SLO), HB Montpellier

Michaël Wiederer, Secretaris Generaal van de EHF en Gerd Butzeck manager van de G14.

De Köln Arena is uitgegroeid tot de grootste handbaltempel van Europa.

(FRA), Chehovski Medvedi Moskou (RUS), Kolind IF (Den), MKB Veszprem (Hon), Badel Zagreb (Kro). Deze groep staat onder leiding van Gerd Butzeck, een uit Minsk naar Duitsland verhuisde spelersmakelaar die ooit nog vice voorzitter was van de Wit Russische handbalbond.

Een van de grootste problemen is dat van de overbelasting van de internationale kalender. De Bundesliga bestaat bij voorbeeld uit 20 ploegen zodat de competitie er zeer zwaar is. Daarnaast is er de Champions League, de Beker, en niet te vergeten de Nationale Ploeg. Er moet dus gesnoeid worden want de toppers komen makkelijk aan 80 wedstrijden op een seizoen. En het gaat uiteraard om zware wedstrijden. Iemand zal dus moeten inbinden, maar niemand lijkt daartoe bereid: meer wedstrijden in de Champions League, een nieuw EK kwalificatiesysteem dat voor meer wedstrijden zorgt, er staan de komende jaren nog zware discussies voor de deur. De eerste ronde heeft de EHF voorlopig echter verloren. De EHF had voorgesteld dat de Internationale Handbal Federatie (IHF) geen WK meer zou organiseren in jaren waarin Olympische Spelen vallen, zodat er jaarlijks slechts één groot toernooi is (EK, WK of OS). Bij de IHF kon men het voorstel maar matig waarderen, daar de inkomsten uit het WK in Duitsland gigantisch waren, en men die in Ba-

sel liever om de 2 jaar dan om de 4 jaar ziet binnenvloeden. Het laconieke antwoord was dan ook dat de EHF misschien beter zelf het goede voorbeeld zou geven en een EK schrappen per Olympiade.

Binnen de IHF heeft Europa ook minder en minder in de pap te brokken, ondanks het sportieve en financiële overwicht. Het één land één stem principe bracht Europa tot op minder dan 1/3 van de stemmen. Vele landen met stemrecht hebben ook helemaal geen handbalcompetitie, maar worden wel afgevaardigd door hun Olympisch Comité, of gefinancierd door een Arabische Sjeik met tegelijk wat stemadvies.

Er pakken zich dan ook sombere wolken samen boven EHF en IHF, want de intrede van het grote geld op de Internationale Handbal-scene brengt niet alleen vreugde en welvaart mee, maar ook afgunst en hebzucht.

In afwachting van verdere ontwikkelingen stuurden wij al even onze persverantwoordelijke, Marcel Coppens, af op Marc Gysels, tegenwoordig bevoorrecht waarnemer bij de Champions League, in zijn hoedanigheid van marketing supervisor bij de EHF.

David Van Dorpe

Marc Gysels haalde finale Champions League als marketing-supervisor.

Ex-secretaris-generaal van de Vlaamse Handbalvereniging, Marc Gysels, hield de voorbije maanden de Belgische eer hoog door als marketing-supervisor op te treden bij de Europese Handbalfederatie. Een schot in de roos blijkbaar, want Marc kreeg de vererende opdracht om ook deze job waar te nemen tijdens de beslissende finalematch van de Champions League tussen Kiel en Flensburg. Dat was werken, maar tegelijkertijd genieten. "Handbal is een prachtige sport, zeker op topniveau," was zijn conclusie.

"Ondanks een dik boek met rapporten zijn we geen boemannen"

Over de finale geraakt Marc moeilijk uitgepraat. "In de Ostseehalle hadden er die dag 30.000 toeschouwers gekund, maar de zaal zat met 12.000 kijkers al nokvol. Weet je trouwens dat bij Kiel elke thuismatch uitverkocht is. Een aantal abonnementen worden er zelfs verkocht bij erfrecht. Er zijn twee zalen voor de VIP's en voor de zaal staat nog een groot plein, waar de spelers na de match moeten op een podium verschijnen om de supporters te groeten. Die Europese finale verliep op het terrein behoorlijk bitsig, want beide teams lustten mekaar rauw. Tot de laatste minuut kon het alle kanten uit, maar Kiel won uiteindelijk, al vond ik de attitude van Flensburg niet alles. Slechte verliezers. Weet je dat die finale door 21 tv-zenders werd uitgezonden. Ook door o.a. Al Jazeera, een post die bij ons eerder om politieke redenen gekend is, maar die ook een sterke, professioneel gemaakte zender is met veel sport op het programma."

Handbalterrein wordt ijspiste

In het voorbije seizoen mocht Marc Gysels vijf Europese Champions League-wedstrijden volgen als marketing-supervisor. Aan één ervan kleefde wel een bijzonder verhaal.

"Het ging om Chambéry – Kolding, die gespeeld werd in de ijshal van Albertville en dat gaf een probleem. De vloer was ijskoud en door-

dat er 7000 toeschouwers in de zaal zaten, werd het terrein spekglad. Gevolg: de Deense coach kwam doodleuk melden dat zijn ploeg niet zou spelen. Maar alle plaatsen waren verkocht, er was een rechtstreekse tv-uitzending...Ik belde naar de EHF-verantwoordelijke, Glaser, met de vraag wat ik moest doen. Ik kreeg van hem 'carte blanche' en de veiligheid van de spelers kwam uiteraard op de eerste plaats, maar het Champions League-circus moest ook doorgaan. Ik riep de voorzitter van de Franse ploeg bij me en ik gelastte hem dat hij alle jeugd moest optrommelen om met handdoeken de vloer te dweilen, terwijl hij tegelijkertijd alle air-conditioning moest opzetten. Je zag de toestand langzaam maar zeker beter worden, maar er was nog wel wat zachte dwang nodig om de Denen te overreden toch maar te spelen, in de aanvangsfase gleden de spelers nog wel een beetje weg en het was even met gekruiste vingers dat ik het spektakel volgde, maar uiteindelijk liep alles nog goed af. Ik kan je zeggen dat ik die dag gezweet heb, ondanks de koude temperaturen."

Een andere verplaatsing was de wedstrijd Skopje – Flensburg, voor de Macedoniërs de allereerste thuismatch in de Champions League. "Wel, ik heb daar die nacht mee helpen de Gerflor-vloer leggen. Ik heb er zelf de lijnen ingetaped en dat werd door de plaatselijke mensen ten zeerste gewaardeerd."

Op maandag kwam hij thuis uit Skopje of hij vond de uitnodiging in de bus om op donderdag opnieuw naar Skopje te vertrekken voor de match tegen Zagreb. "Dat ging daar al veel beter. Op de ene of andere manier waren ze er zelfs in geslaagd om die vloer te... kopen. Deze keer was de zaal helemaal opgesmukt en – wat voor die mensen ginder wel een halve cultuurschok was – er werd in de zaal niet gerookt. Ik heb ze daar nog eens duidelijk gemaakt dat wij er niet kwamen als boemannen, maar dat we wilden meehelpen om er een goede organisatie van te maken. Hun persconferentie gebeurde er nog wel een beetje geïmproviseerd, maar het was al stukken beter als de week voordien."

Tenslotte kreeg Marc Gysels zijn selectie

voor Ciudad Real tegen Gudme. "Ik maakte er kennis met de voorzitter van de Spaanse ploeg, die bouwheer is en die de tweede rijkste man van Spanje zou zijn, en die zijn club een fenomenaal budget bezorgt..."

Europese budgetten

Marc Gysels kreeg ook een idee over de budgetten van de grootste Europese handbalclubs. Hierbij zijn ramingen.

Ciudad Real (Spanje):

12 tot 12,5 miljoen euro

Andere Spaanse topclubs en Kiel:

7 tot 8 miljoen euro

Montpellier (Frankrijk):

4 miljoen euro

Andere Franse clubs:

2 tot 2,5 miljoen euro

Skopje:

0,5 miljoen euro

Draaiboek

Maar hoe verloopt zo'n taak van marketing-supervisor precies? Wat moet Marc Gysels concreet doen van zodra hij zijn selectie krijgt voor een bepaalde wedstrijd. "Ik moet eerste aan de EHF bevestigen dat ik alle documenten goed ontvangen heb. Ik moet de vliegtuigtickets en de vliegtijden doorgestuurd krijgen. Als

alles goed verloopt, kom ik toe in de stad van bestemming en het eerste wat ik moet doen, is het hotel inspecteren. Zo moeten er b.v. twee vlaggen buiten hangen die verwijzen naar de organisatie en ook binnen in het hotel moet er een verwijzing zijn naar de Champions League.

Normaal gezien bevindt er zich op dat moment in het hotel ook iemand van de organiserende club die mij een tijdschema bezorgt van hetgeen er de komende dagen voorzien werd en ik moet natrekken of dat ook aan iedereen bezorgd werd.

Daarna gaan we naar de zaal. Ik moet er vooraf bijzeggen dat het EHF tijdens de vakantieperiode de zalen reeds inspecteert en bepaalde opdrachten meegeeft. Ik moet dan nakijken of die opdrachten ook uitgevoerd werden. Ligt de Champions League-vloer er? Is die goed geïnstalleerd, zijn er genoeg helpers, is de vloer vrij van advertentieruimte, ligt er geen 'colle' meer op het veld, is er niks beschadigd... Dan kijken we naar de 'boarding'. Klopt alles qua lengte en opstelling met de gemaakte afspraken.

Vervolgens zien we of er een 'mixed zone' voorzien werd voor pers en fotografen. Is alle

Handbaldwerg Ljubomir Vranjes aan de bal in de Champions League Finale THW Kiel - Flensburg.

geleverd materiaal in orde? Zijn 'club-packages' in orde? Dat wil zeggen dat er drie plaatsen op de vloer moeten voorzien worden voor de EHF-sponsors en daar mag er nog één bijkomen van een clubsponsor. Liggen de vloerstickers op de juiste plaats en zijn ze juist gekleefd? We gaan ook de VIP-ruimte inspecteren, want ook daar moeten panelen aanwezig zijn. Is er plaats genoeg in de persruimte? Zijn er voldoende aansluitingen voorzien op de perstribune? Van de mensen van de televisie moet ik een DVD krijgen van de wedstrijd en de tape moet ik opzenden naar de EHF. Zijn alle pankartes aanwezig zoals ze voorgeschreven zijn door het EHF. We moeten kijken of de refs dezelfde logo's dragen. Of er op de info voor de pers de juiste logo's staan. Idem voor de accreditaties en zelfs de tickets. Is de spelerspubliciteit op de juiste plaats aangebracht?

Ach, zo heb ik per wedstrijd een dossier van zeker twintig bladzijden met vragen die moeten ingevuld worden. Het is dus ook een behoorlijk stukje werken als je die taak krijgt," weet Marc Gysels.

12 Vijf vergaderingen Naast het uitgebreide controlepakket staan er ook nog vijf verplichte vergaderingen op het programma van de marketing-supervisor.

"Op de 'technical meeting' overlopen we een aantal details, zoals de aanwezigheid van de vlaggen uit de landen van de betrokken ploegen en scheidsrechters. We vragen er ook of er voor de match of bij de rust speciale 'events' gepland zijn. Meestal ondervinden we hier een vlotte samenwerking. Wij vergaderen ook met de veiligheidsdiensten om te zien of ze op de hoogte zijn van hun taak mochten er onverwachte gebeurtenissen optreden. Wij praten met de fotograaf van de thuisploeg, die verplicht is om een 25-tal foto's te leveren. Wij komen ook bijeen met de speaker of de omroepcel. Hebben zij de juiste muziek van de Champions League bij zich? Hoe stellen ze de ploegen voor? En we tellen ook met hen af om de wedstrijd op het juiste tijdstip te laten beginnen.

De laatste vergadering gebeurt met de tv-regie voor praktische afspraken. Waar plaatsen ze hun microfoon tijdens de 'time-outs' en hoe werken we samen? Ik moet zeggen dat ik in al die wedstrijden nooit een pre-persconferentie georganiseerd zag. Al deze vergaderingen heb-

ben normaal plaats op de dag voor de wedstrijd begint.

Op de dag van de wedstrijd zelf, moeten we alles nog eens natrekken en kijken of de gevraagde opdrachten uitgevoerd werden. Staat de opstelling van de tv-camera's juist? Komen er statistieken op de tv of niet? Een half uur na de wedstrijd vergaderen we nog kort met de regisseur om te weten of alles naar wens verliep en waar we eventueel beiden in de toekomst moeten op letten. Intussen moet er vijftien minuten na de wedstrijd een persconferentie gestart zijn. De trainer en een speler van beide ploegen moet aanwezig zijn. Wellicht ook een tolk. Alle reclame moet opnieuw van de vloer verwijderd worden. Alles moet proper opgeborgen worden en naar het vliegtuig gebracht worden. We moeten natrekken of er zaken stuk gegaan zijn of gestolen werden...."

Tijd en geld

Het marketing-supervisorsteam van de EHF bestaat uit een 30-tal leden. Het zal duidelijk zijn dat alleen zelfstandigen, vrije beroepen of gepensioneerden deze taak kunnen uitoefenen, want als de wedstrijd op zaterdag begint, moeten zij er al op donderdag aanwezig zijn.

Welke zijn de grootste problemen die Marc tot dusverre in zijn taak ontmoette? "Het moeilijkste is om de zalen vrij te krijgen van advertenties. Veel hangt ook samen met de mentaliteit van een volk. De Macedoniërs waren fier dat ze uiteindelijk alles voor mekaar kregen zoals het hoorde. Bij de Fransen ging het eerder met de nonchalante 'slag'. Ach, dat komt allemaal wel in orde, laat ons eerst nog een wijntje drinken... Die mentaliteit.

Ik moet zeggen dat ik ook overal een goede medewerking mocht ervaren van de clubs. Een beetje normaal ook, want er staan redelijk zware boetes op het niet nakomen van de regels. Een club als Kiel vraagt redelijke inkom-prijzen: acht tot tien euro's voor staanplaatsen, die bij de finale naar 151 euro op Ebay gingen... Er staat ook behoorlijk wat geld op het spel: de winnende finalist in de Champions League ontvangt 320.000, de verliezende finalist 160.000 en voor drie wedstrijden in de groepsfase is nog 15.000 weggelegd."

Marcel Coppens

BELGEN IN HET BUITENLAND

Nicky Houba, de enige professionele Belgische handbalspeelster.

Als we het goed hebben nagekeken, speelden er het voorbije seizoen zeven Belgische dames in de hogere afdelingen van buitenlandse competities: in Nederland, in Italië, in Duitsland en in Frankrijk. Daar scheerde doelvrouw Nicky Houba vorig jaar al hoge toppen bij Le Havre, waar ze het zelfs tot beste keeper van de competitie bracht. Dit seizoen verging het haar iets minder bij Nîmes en ze was er zelfs een hele tijd tweede doelvrouw. Haar vroegen we naar haar ervaringen als Belgische in het buitenland. Tien vragen aan topkeeperster Nicky Houba.

"Spelen ze dan handbal in België?"

Hoe lang speel je reeds handbal en bij wie kwam je allemaal uit? Houba: "Op 5-jarige leeftijd begon ik bij Handbalclub Tongeren (die nu jammer genoeg geen vrouwenploeg meer heeft), om er in de voetsporen van mijn ouders te treden. Via Pentagoon Kortesseem en Initia Hasselt ben ik dan bij Femina Visé beland, waar ik de kans kreeg om Manu Dony te leren kennen en er de beker en de titel te winnen."

Hoe kwam je in het buitenland terecht en waarom zette je die stap? "Ik kende het geluk dat er enkele Franse trainers in de tribune zaten om Melveren voor hun Europese opdracht te scouten en ik viel blijkbaar bij hen op. Ik heb lang geaarzeld omdat ik het bij Visé best naar mijn zin had, maar ik heb uiteindelijk toch de stap gezet omdat mijn ambitie groot was en ik niet vier jaar lang voor niks bloed, zweet en tranen gelaten heb op de topsportschool samen met Jos Schouterden (wie ik heel dankbaar ben)."

Wat heb je intussen bijgeleerd in Frankrijk en hoeveel uren per week trainen jullie? "Ik heb veel meer bijgeleerd dan ik ooit had durven hopen. En niet alleen op handbalgebied. Ik ontmoet hier speelsters van Franse, Afrikaanse, Poolse, Tsjechische, Zweedse en Roemeense afkomst, ieder met een andere cultuur, wat dus meer dan een verrijking was voor mij. Maar ondanks al die verschillende talen, is mijn Frans

er toch op vooruit gegaan, hahaha! In Frankrijk trainen wij 14 uur per week."

Zijn er verschillen tussen de clubs bij wie je actief was?

"In Nîmes trainen we twee keer zo hard als in Le Havre. Dat moet ook wel, want in Le Havre speelde ik uitsluitend met internationals, meisjes die alleen moesten leren om samen te spelen. In Nîmes is het anders. Het niveau ligt daar iets lager en dus moeten we dat trachten te compenseren door fysiek sterker te zijn. De competitie is al twee weken gedaan en we blijven nog verder trainen."

Bekijken ze er jou niet als 'la petite Belge'?

"Ze hebben me verteld dat sommige mensen er versteld stonden dat er een Belgische keeperster naar Frankrijk kwam. Ze vroegen zich af of daar echt wel handbal gespeeld werd. Dus in het begin heb ik het wel een aantal keren moeten aanhoren dat ik 'la petite Belge' was, maar ik heb de indruk dat ze dat stilletjes aan vergeten zijn, omdat ze me hier meer als een Française dan als een Belgische beginnen beschouwen."

Wat zijn jouw ambities in het handbal? "Op dit moment is het mijn ambitie om volgend seizoen eerste doelvrouw van Nîmes te worden. Dit seizoen is iets minder goed verlopen. Ik had een langere aanpassingsperiode nodig dan verwacht."

Hoe lang blijf je nog in Frankrijk en kom je ooit terug naar België? "We zullen wel zien wat er na komend seizoen gebeurt. Ik maak geen echte toekomstplannen. Carpe Diem! Maar ik hoop natuurlijk ooit terug naar België te komen, al zal dat niet voor het handbal zijn."

Nicky Houba

Waar loopt het mis met het Belgisch vrouwenhandbal? “Dat het niet goed gaat met het vrouwenhandbal in België heeft volgens mij verschillende redenen, maar het grootste probleem is volgens mij dat het niet mogelijk is om studies/werk en sport te combineren. En van handbal alleen kan je in België nu eenmaal niet leven. Dus de meesten kiezen voor zekerheid. Om deze situatie te veranderen, tja daarvoor heb je geld nodig, vrees ik. En dat zal er niet komen als de sport niet meer bekend of

aantrekkelijker wordt.”

Ben je daar full-time prof of doe je er nog iets anders naast? “Sinds een jaar heb ik een profcontract, maar ik studeer ook nog steeds.”

Is dit nu een levenservaring, waar je in je verdere leven nog veel aan hebt? “Het is meer dan een levenservaring. Ik heb nog geen seconde spijt gehad dat ik de stap zette en ik raad iedereen aan die de kans krijgt om ze met twee handen te grijpen.

BELGEN IN HET BUITENLAND

Elke, Véronique, Isabelle, Sofie en de anderen...

Niet alleen Nicky Houba verdedigt de Belgische kleuren in het buitenland. We hebben nog Ania Jaszczuk in Italië en Karen Mulleners in Duitsland. Zij komen bij een volgende gelegenheid aan het woord, want dichterbij ons – in de Nederlandse competitie – zitten wel een viertal Limburgse meisjes. Hen vroegen we naar hun ervaringen bij onze noorderburen. Stellen jullie zichzelf even voor, dames?

14 Ik ben Elke Thomassen, nog steeds wonend in Hasselt, in 2003 afgestuurd als regent LO en al vier jaar in het onderwijs als leerkracht LO. Ik speelde bij Hasselt en Neerpelt, vooraleer ik naar Geleen trok. Wij eindigden als tweede.

Ik ben Véronique Bormans (24) uit Tongeren. Geen verdere studies: ik ben doener, geen denker. Ik werk als administratief bediende in een transportbedrijf, volg een cursus ontspanningsmassage. Ik speelde handbal bij Tongeren toen ik 9 jaar was, tussen 2000 en 2002 speelde

Elke Thomassen

ik bij Meeuwen, vervolgens vier jaar bij Visé en vorig seizoen bij BFC Beek, waar we achtste eindigden op twaalf.

Ik ben Isabelle Bemelmans (21) uit Hasselt. Ik ben student vroedkunde aan de Katholieke Hogeschool Limburg. Vorige clubs: Hasselt, Viborg (Den) en nu BFC

Ik ben Sofie Nouwen uit Tongeren en ik volg een opleiding regentaat LO. Na Tongeren speelde ik bij BFC.

Waarom ging je naar het buitenland en hoe gebeurde dat (vriendin, manager, persoonlijke relaties...?) **Isabelle:** “Mijn buitenlands avontuur begon in Denemarken. Daar ging ik naartoe omdat ik niet goed wist wat te doen na de topsportschool. Toen ben ik één jaar naar het Viborg Hk College gegaan in Denemarken. Na dat jaar werd ik benaderd door BFC. Vermits het niveau in Nederland een pak hoger ligt dan in België, was dit een gemakkelijke keuze na een leerrijk jaar Denemarken.”

Elke: “Ik kreeg een telefoontje van de trainer van Geleen, die beweerde dat de manager me al twee jaar volgde. Toen ik er eens ging meetrainen, had ik de smaak te pakken, hoewel ik twijfelde omdat we bij Neerpelt met een hele toffe ploeg een goed seizoen kenden. Ik beschouw Nederland als een kans om hoger te spelen en het is een beloning voor de tijd en de energie die ik als jeugdspeler in deze sport stak.”

Sofie: “Ik wou hogerop gaan en beter worden. Dat kon alleen door weg te gaan. Na een mailtje vanuit Beek ben ik dan ook vertrokken.”

Véronique: “Na zes jaar België had ik het een beetje bekeken en ik zocht naar een nieuwe uit-

daging. Het telefoontje van Beek kwam op het geschikte moment.”

Tevreden dat je die stap zette? Veel bijgeleerd? Groot verschil met de Belgische competitie? Blijf je er ook komend seizoen?

Sofie: “Ik ben tevreden dat ik die stap zette. Het niveau ligt hoger en vooral: alles gaat er veel sneller. Er waren ook speciale keepsters-trainingen en ik had er een heel goede collega-keeper van wie ik ook veel leerde. Ik blijf er ook volgend seizoen.”

Véronique: “Tevreden. Bij een andere ploeg spelen, is zich vooral aanpassen aan de medespelsters. Dat is al een leerproces op zich. Je kan er je eigen spelletje niet neerzetten of individueel iets forceren, wat in België nog wel lukte. In Nederland kom je daarmee nergens. Mentaliteit, inzet, lef, felheid, lust, zelfvertrouwen, snelheid... zijn allemaal factoren waarin ze meer gedreven zijn in Nederland. Ik was een deel van de competitie geschorst en dus wil ik er komend seizoen beslist beter doen.”

Elke: “Het eerste jaar was aanpassen aan het niveau. De ploeg speelde mee om de titel en elke plaats was dubbel bezet. Dat maakte het mentaal wat zwaarder. Je moest je iedere dag opnieuw bewijzen t.o.v. je concurrente. Ik ging dat jaar vooral op fysiek en technisch vlak vooruit. Het spel was er sneller en krachtiger. Ik moest een schijnbeweging dus dubbel zo snel uitvoeren. Ik werd intussen ook sterker en dus verdedigde ik in het tweede jaar op de ‘1’ of de ‘2’. Mijn snel benenspel was hier ook wel nodig om het te halen in de dekking. Het tweede jaar ging ik er mentaal op vooruit. Ik had voordien schrik om te missen en dacht aan de leuze met de nationale ploeg in Antwerpen ‘You’ll miss 100% of the shots you don’t take’. In de beslissende finale stond ik in de basis, hoewel ik een dikke week eerder een lichte hersenschudding had opgelopen. Dat deed het zelfvertrouwen groeien en ja, ik blijf ook volgend seizoen bij Geleen. Groot verschil met België zijn de 2/3 krachttrainingen per week, plus het feit dat je veel sneller de juiste beslissingen moet nemen tegen de Nederlandse topploegen.”

Isabelle: “Ik leer nog op elke training en wedstrijd bij. De ploegen zijn er meer aan mekaar gewaagd, zodat de nummer twee kan verliezen van de voorlaatste bij manier van spreken. Het spel is er fysieker en sneller. Normaal gezien blijf ik bij BFC. Een terugkeer naar België zie ik voorlopig niet zitten.”

Waar loopt het mis met het vrouwenhandbal in België? **Véronique:** “Het loopt mis bij de bekendheid van het handbal zelf. Veel mensen weten niet wat het is of hoe het gespeeld wordt. Er moet veel meer gedaan worden voor de kinderen, zodat we de talenten niet mislopen. Vlaamse en Waalse bond moeten beter samenwerken. Tenslotte vind ik dat de clubs met een vrouwen- en een mannenteam beter spelen met een apart bestuur, zodat er meer belangstelling naar de vrouwen gaat. Bij Visé verloopt dat op een positieve manier.”

Elke: “Te weinig clubs doen aan goede jeugdopleiding. Techniek wordt te veel verwaarloosd en de trainers krijgen onvoldoende begeleiding. Belgische meisjes zijn meestal fijner gebouwd dan meisjes van andere nationaliteiten en dus moeten we het van techniek hebben en niet van krachthandbal. De oplossing: 2/3 keer per week krachttraining om blessures te voorkomen. Er zijn ook geen financiële vergoedingen die opwegen tegen de inspanningen die je moet leveren. Dat hangt dan weer samen met de weinige aandacht voor de zwaarteporten in de media. Onze finale werd in Nederland ‘live’ uitgezonden, in België telt alleen voetbal en wielrennen. De minister van sport gaat nu gedurende drie jaar 10 miljoen euro steken in de jeugdopleiding van voetbal. Dat zegt genoeg.”

Isabelle: “Er is te weinig doorstroming van jeugd naar seniores, terwijl de jeugdopleidingen vaak onvoldoende zijn. Veel clubs doen nu hun best, maar dat vergt tijd en veel inspanningen.”

Sofie: “Ik denk dat de jeugd veel minder gemotiveerd is en vroeger afhaakt. Er gaat meer geld, aandacht en inspanningen naar de mannen. De nationale vrouwenploeg kwam dit seizoen zelfs geen enkele keer samen.”

Wat zijn jullie ambities nog in het handbal?

Elke: “Ik wil in Nederland ooit titel en beker winnen, dat moet een enorme ervaring zijn. Komend seizoen misschien? Nu werden we tweede, waarom dan niet eerste. En mocht er een mooie aanbieding komen uit een ander land, dan grijp ik die kans met beide handen.”

Véronique: “Het beste uit mezelf halen.”

Isabelle: “Ik wil nog zo lang mogelijk meedraaien op dit niveau en als de kans erin zit, misschien nog een stapje hoger. Wie weet.”

Sofie: “Nog veel bijleren en spelen in Nederland en wie weet, nog een stapje hoger.”

Marcel Coppens

GIRL-POWER

Bocholt en Hamont-Achel domineerden eerste nationale dames.

Achilles Bocholt feest! In navolging van de heren verzekerden ook de vrouwen zich van een plaats in eredivisie. Het zal de eerste keer zijn dat de groen-zwarten aantreden op het hoogste niveau. Handbal X-tra had voorzitter René Werkx aan de lijn over het verleden, heden en de toekomst.

De Bocholtse Dames.

Het was Limburg boven in eerste nationale. Bocholt ging freewheelend richting titel en Hamont-Achel vocht zich verdienstelijk naar de titel van vice-kampioen.

De manier waarop het vrouwelijke geweld van Bocholt zich door eerste nationale zette was indrukwekkend. Laten we even tellen. Achilles speelde in competitie 18 competitiewedstrijden en 6 in de play-offs. In al die partijen ging één puntje verloren en dat op het veld van Kortrijk. Neen, niemand kon Bocholt afstoppen.

Achilles Bocholt is van een klein provincieclubje uitgegroeid tot een te duchten tegenstander. Tenminste, bij de heren toch. Tot twee seizoenen geleden acteerde Bocholt op landelijk niveau bij de vrouwen. "Dan kom je op een moment waar je moet beslissen. Ga je zo verder of doe je de stap hogerop", vertelt voorzitter René Werkx. "Tien jaar geleden werd ik voorzitter. De heren speelden in tweede landelijke en klommen ondertussen helemaal op. Een aantal jaar geleden is het dan ook met de dames begonnen."

De voorlopige apotheose kwam er op 17 mei. In de schaduw van Hasselt-Sasja klopten de Torenkruiers Hamont-Achel met 26-16. Geen echte spanning dus. "Het was altijd best spannend tot aan de rust. Maar de tweede helft was het altijd

verpletterend, het verschil was te groot. Alleen al op fysiek vlak stak Bocholt er bovenuit. Het verbaasde me anders niet dat Hamont-Achel de finale haalde."

Werkx beseft wel dat er een verschil is tussen de mannen- en vrouwenploeg. De transferpolitiek liegt er niet om. Tot nu toe trok Bocholt vooral meisjes aan eigen regio om een toekomst op te bouwen. "Zij doen het met meer meisjes uit de eigen rangen. In landelijke heeft Ils Dewin (ex-Neerpelt) dan de stap gezet naar ons. Dit seizoen kwam daar nog versterking bij. De ambities waren dus niet meer dan terecht en dat zie je natuurlijk aan de schitterende resultaten." Bocholt zal, naast Hasselt, de enige ploeg zijn met twee teams in eredivisie. Een dure zaak om de financiën aan elkaar te knopen. "Zeker nu er nog wat meisjes moeten bijkomen," gaat een enthousiaste Werkx verder. "Het is ook zo dat alle ploegen onder één koepel zitten. Zo zullen de vrouwen nooit zelf op zoek moeten gaan naar geld. Daarvoor rekenen we op sponsors, die voor het grootste deel van Bocholt zelf zijn. Daarnaast hebben we onze beach-party die heel wat geld in het laatje brengt. Maar ik moet toegeven, we zoeken nog verder naar een extra financiële inbreng."

Dat geld zal gaan naar nieuwe meisjes, want de promovendus zal het niet simpel hebben.

Interim coach Ryszard Wilanowski.

Bocholt voorzitter René Werkx.

Daarom trok de club al een nieuwe trainer aan. Dit seizoen vertrok Beata Kurda al snel en een vervanger zat er niet meteen in. Daarom nam Ils Dewin over en uiteindelijk sloot Wilanowski, assistent trainer bij de heren, het seizoen af. "Ed Van Amen neemt volgend seizoen over om de ploeg verder uit te bouwen. Hij brengt heel wat ervaring mee uit Nederland. Daar begeleidde hij heel wat jonge talenten, waar Martijn Kunnen een goed voorbeeld van is. Met deze man hopen de meisjes toch een plaats in de middenmoot te kunnen bemachtigen. Daarvoor trokken we ook al Lieke Doeswijk en Ilse Moonen aan. Ondertussen praten we nog met enkele meisjes."

Wie die meisjes zijn liet Werkx nog in het midden. "We kijken op dit moment wel rond bij het degraderende Sporting Neerpelt. Het gaat om meisjes van 17 à 18 jaar. Dat is een kans die we niet mogen laten liggen met oog op een mooie toekomst."

Ook binnen de club groeit het besef dat de kwaliteit van Bocholtse jeugd is verbeterd en nog altijd kan verbeteren. "Op dit moment hebben we enkel geen kadettenploeg, maar vanaf pagadders hebben we zowat alles. Ieder jaar doen we ook een aantal activiteiten om die jeugd op te warmen. We krijgen daarvoor volop medewerking in Bocholt. Zo is er een handbaltornooi tussen de scholen, waar onze trainers de ploegen te hulp schieten. Zo komen we in contact met jeugd, jongens en meisjes, van rond de elf jaar. Zij moeten dan stilaan kiezen op welke activiteit ze zich echt gaan storten."

Genoeg over Bocholt? Het gesprek kon nog wel een uurtje verder kabbelen. Maar ook Hamont-Achel verdient een dikke pluim. Het verloor twee keer in de competitie en botste uiteindelijk om de suprematie van Bocholt. "En ik heb er ook geen moeite mee om dat toe te geven", vertelt Fons Jansen. "We hoopten uiteindelijk wel op een derde wedstrijd. Ik ben blij dat de meisjes zich een hele helft goed hebben kunnen verweren. Zeker na het moeilijke seizoen van vorig jaar hebben we, mede dankzij Valère Colla, een knap seizoen gedraaid."

Twee jaar geleden won Hamont-Achel al de titel in eerste nationale. Maar net als toen gaven de Noord-Limburgers aan geen interesse te hebben in eredivisie. "Het is heel simpel. Voor eredivisie hebben we geen ploeg. Hamont-Achel rekent op een aantal zeer ervaren speelsters met daar eigen jeugd naast. En we hebben een aantal meisjes die gewoon niet goed genoeg waren voor eredivisie en komen dan op hun niveau spelen. Dat bewijzen ze ook met de knappe prestatie. Daarnaast is ook de financiële kracht afwezig. Niemand krijgt geld, ook niet voor verplaatsingen."

Ook voor de toekomst ziet het er niet naar uit dat Hamont-Achel naar eredivisie zal gaan. "Dit seizoen stoppen een vijftal meisjes, dus het wordt weer bouwen. Nu, twee jaar geleden vroeg het bestuur zich af of de stap naar eredivisie kon. Je vraagt dan aan de kern wie drie keer wil gaan trainen. Als je twee vingers ziet, dan weet je het wel. En soms hoor je dat iemand afzegt voor een wedstrijd om één of andere reden. Amateursisme noem ik het niet, dat is te grof. Maar dit is geen club om professioneel te gaan."

Een club die niet promoveert, dat moet een uitgebluste club zijn? Nietes, want de ook jeugdwerking van Hamont-Achel draait op volle toeren. "Binnen de omstandigheden natuurlijk. Deze club vist uit een kleine vijver. Toch ben ik fier dat er altijd wel een aantal meisjes doormoeten naar de senioren. Zij spelen dan in het tweede team op provinciaal niveau. Maar als ze te goed zijn, dan vertrekken ze weer. Niet dat ik ze dat kwalijk neem, het is gewoon de rol van een club als Hamont-Achel."

Angelo Verdonck

De vier musketiers verzekerden het behoud.

Izegem, Kortrijk, Waasmunster en Gent konden in het laatste decennium ooit de sprong naar de eredivisie maken. Geen enkele club kon zich er echter lang handhaven. Voor de erkenning van de handbalsport als een nationaal gegeven zouden een stabiele Oost- en West-Vlaamse eredivisionist een hele stap vooruit betekenen. Hoe kijken de sportieve verantwoordelijken van de vier clubs uit eerste nationale (mannen) uit deze regio terug op het afgelopen seizoen? We vroegen het aan Geert Debusschere, trainer van Don Bosco Gent, Frank Van Uytfange, trainer van Waasmunster, Peter Beeckman, trainer van Apolloon Kortrijk en Filip Soetaert, sterke man bij Izegem.

Eerste vaststelling: elke club zeker van het behoud! GDB:

“Wij deden ook meer dan dat. DB Gent had twee jaar geleden een driejarenplan opgesteld. Het eerste jaar was de doelstelling de achtste plaats en we eindigden onverhoopt derde. Dit jaar was het doel de vijfde plaats en werden we vierde. Opdracht opnieuw volbracht dus, ondanks het feit dat rond Nieuwjaar de helft van onze kern in de lappenmand lag. We misten onze competitiestart met een 2 op 8 maar daarna ging het beter met als uitschieters de overwinningen op Bocholt en thuis tegen Visé, de twee ploegen die volgend jaar in eredivisie spelen. Maar toch is de conclusie dat gebrek aan constante in onze prestaties.”

PB: “Daar konden wij bij Kortrijk van meespreken. Thuis hebben we zeer veel gewonnen, ook met ruim verschil, en op verplaatsing raakten we niet verder dan twee gelijke spelen. Voor ons is de balans dus negatief geweest. Ook wij hadden een driejarenplan na onze promotie: het eerste jaar het behoud verzekeren, dat goed gelukt is, en het tweede jaar voor de play-offs gaan, wat totaal verkeerd uitdraaide. De nieuwkomers presteerden beneden verwachting en onze twee Fransen, Ndongmo en Grennez, vorig jaar goed voor 7 of 8 doelpunten per wedstrijd, bakten er dit jaar niets van.”

Was het opportuun hen in de loop van het seizoen af te danken? PB:

“Het was gewoon noodzakelijk. Hun mentaliteit werkte na een tijd iedereen op de zenuwen: ploegmaats, trai-

ners en bestuur. Ze gingen er gewoon niet voor. Maar daarna is wel gebleken dat de kern eigen spelers van Apolloon niet groot genoeg is om een seizoen mee rond te maken in eerste nationale. Nu, niet alles was kommer en kwel, de twee thuiswedstrijden tegen Izegem, voor de competitie en de beker, waren hoogtepunten, net als de uitschakeling van Beyne in de beker en de organisatie van België - Zweden.”

FVU: “Toen ik enkele jaren geleden bij Waasmunster kwam was er een structureel probleem. Er was een generatie dertigers, en een generatie die nog geen 18 was. Daartussen gaapte en groot vacuüm. Mijn opdracht was om het behoud veilig te stellen en te werken aan de integratie van die jonge kerels. Na verloop van tijd viseerden we de bovenste helft van de rangschikking. En ik moet zeggen dat we erin geslaagd zijn, want op vandaag kunnen verschillende van die jonge mannen ook al het gewicht dragen van een wedstrijd in eerste nationale. Opdracht volbracht dus, maar wel met hoogtepunten en dieptepunten. De verloren thuiswedstrijd tegen Melveren, met 16-19 was erbarmelijk. Maar ik ben fier op onze thuisoverwinning tegen Visé, en op onze overwinning in Herstal op de laatste speeldag, waar Herstal zich nog had kunnen redden, omdat daar onze ploeg voor volgend jaar op het veld stond. Dus enkel de jonge spelers, want de routiniers De Grave en De Meerschman houden het voor bekeken na dit seizoen.”

FS: “Onze top vierambitie hebben we door blessurelast niet kunnen waarmaken, maar degradatiegevaar hebben we nooit gekend. Wij hebben zelden op volle sterkte kunnen aantreden. We dienden quasi elke week in een andere opstelling voor de dag te komen: Jorick Lievens, Van Groeneweghe, Samyn, Fiers, Duthoit, Janczyk, De Bruyn en Matthijs deelden allen in de brokken. Ook Nicolas Duneigre moest ons halfweg het seizoen verlaten voor een stage tijdens zijn studie. Maar we hebben ook een aantal goede prestaties geleverd, zeker gezien de omstandigheden, zoals een thuisoverwinning tegen Bocholt en derbywinst tegen Kortrijk in eigen zaal.”

Hoe gaat het met eerste Nationale?

PB: “Het is alleszins een spannende reeks, want

zelfs Visé heeft het regelmatig erg moeilijk gehad en degradant Turnhout sprokkelde daar wat punten, en verloor vaak met één doelpuntje verschil.”

FVU: “Het was inderdaad al het tweede spannende jaar op rij, en ik ben van mening dat het niveau stijgt omdat veel jongens in eredivisie gespeeld hebben, zoals Vanloo, Langer, Finet, Massillon, Orban, Lenders, Ulens, Douven, Charlier, Valle en Fonck. Bovendien ook een aantal ervaren buitenlanders zoals Olexiouk, Krzyskow, Kunnen en Kranklader.”

GDB: “Ik zou ook spreken van een nivellering naar boven toe. Maar we moeten tegelijk vaststellen dat daar waar het niveau misschien stijgt, het niveau van de eredivisie nog sneller stijgt en de kloof dus groter wordt. De verdediging wordt ook een steeds belangrijker factor in eerste nationale. Vroeger werd de ploeg die het meeste scoorde kampioen, nu de ploeg die het minst aantal goals binnenkrijgt. Visé slipte als enige minder dan 500 tegendoelpunten, Turnhout 640. Turnhout scoorde wel meer dan Waasmunster dat vijfde werd. Nummer twee, Bocholt, scoorde 100 doelpunten minder dan de derde, Raeren, maar gaat wel verder, want Bocholt slipte 150 doelpunten minder. De manier waarop de ploegen spelen is sterk verschillend, want de harde stijl van Herstal of Uilenspiegel ligt mijlenver af van het snelle handbal van bijvoorbeeld Gent of Melveren.”

FS: “Ik volg niet helemaal. Met onze jonge en fysiek niet echt indrukwekkende ploeg zouden we het enkele jaren geleden veel zwaarder

gehad hebben in eerste nationale. Ik ben trouwens van mening dat de kloof met de staart van eredivisie niet zo groot is, kijk maar naar Bocholt dat promotie afdwingt in de barrage. Met de top zes wordt de kloof wél heel groot.”

FVU: “Ik wil wel opmerken dat het niveau van de arbitrage in eerste nationale echt gestegen is. Ik kan zeggen dat als wij dit jaar wonnen of verloren, dat altijd terecht geweest is. Wij zijn steeds op onze waarde geklopt, en dat is een goede trend.”

GDB: “Volledig akkoord.”

PB: “Ik ben ook akkoord, alhoewel je met sommige duo's toch nog altijd bij voorbaat weet dat de boel om zeep zal zijn.”

FS: “Ik merk dat we (te) veel dezelfde koppels krijgen. Misschien ligt het aan de afstand naar Izegem, maar bij ons komen er zeer weinig waarnemers langs voor controle op de scheidsrechters, en de koppels die veel positieve kritiek krijgen op eredivisieniveau maken in Izegem ook soms een weinig gemotiveerde indruk. Misschien omdat het ver is, en voor hen ‘slechts’ eerste nationale.”

GDB: “Wat mij ook positief verraste was de publieke opkomst dit jaar in eerste nationale. Echt een meevaller.”

FS: “Dat is inderdaad een positieve trend. Wij spelen ook voor een ruim publiek. In Wallonië is de opkomst wel lager.”

FVU: “Misschien zijn wij dan geen publiekstrekker, zoals jullie, want hierin volg ik je niet.”

PB: “Het publiek in Kortrijk kiest zijn wedstrijden. Soms zit het vol, soms is er geen kat. Ik stel

Beeld uit de Oost-Vlaamse derby Waasmunster - Don Bosco Gent.

Xavier Rits (rechts) volgend jaar terug op de handbalvelden.

wel vast dat meer en meer ploegen met eigen jeugd spelen, ook Melveren, Izegem, Turnhout, Jemeppe en Raeren. Dat is een goede tendens, al maakt men misschien van een nood een deugd.”

GDB: “Het gevaar is wel dat de stap naar eredivisie steeds moeilijker wordt. Je ziet dat men met eigen jeugd een promotie afdwingt, en dan een ploeg bijeen moet kopen, maar als het mislukt zijn de huurlingen weg. Dan moet de club bewijzen hoe sterk de onderbouw is, want veelal is de eigen jeugd dan ook gefrustreerd vertrokken. Ik hoop dat Eupen en Houthalen er zonder kleerscheuren vanaf komen. De stap zetten naar eredivisie blijft een risico, maar het zou geen schande zijn als ze opnieuw zakken.”

FVU: “Waasmunster heeft jaren dat “jojo-effect” gekend. En we zouden het weer doen, maar zonder zotte financiële avonturen.”

Zijn de Oost- en West-Vlaamse clubs structureel klaar voor de stap naar eredivisie?

GDB: “Ik denk dat Gent er klaar voor zou zijn. Het scenario ligt in alle geval klaar voor het geval dat...”

PB: “Ik denk niet dat Kortrijk er klaar voor is.”

FVU: “Waasmunster eigenlijk ook niet, maar financieel is het verschil niet zo groot, tenzij je echt in spelers investeert. Laat het mij zo zeggen: sportief staat Waasmunster misschien iets verder als bestuurlijk.”

Jan D’haene (bestuurder bij Kortrijk): “Wij zijn er inderdaad niet klaar voor. Maar als de

mogelijkheid zich sportief zou voordoen zal het bestuur echt de nodige inspanningen leveren om een stap vooruit te zetten, zonder gekke dingen natuurlijk. Voor volgend seizoen heeft Kortrijk Patric Weckx aangetrokken als trainer. Peter Beeckman wordt trainer van de dames van DHW Antwerpen. Wij zullen eerst proberen de kern samen te houden, en hier en daar versterken als het haalbaar is.”

FS: “Onze clubpolitiek de laatste jaren is vrij duidelijk. Wij willen werken met jonge kerels uit eigen streek, en die, waar wenselijk aanvullen met een gerichte versterking die in dat plaatje past. Kasper Verbelen is daar een goed voorbeeld van. Die politiek loont zich. Ik weet ook wel dat wij niet zo dadelijk de top zullen bereiken, maar we bouwen er wel goed mee, en de entourage waardeert dat eigen spelers kunnen doorgroeien. Dat creëert meer clubgevoel. Wij zijn een degelijk gestructureerde club, die klaar is voor eredivisie op bestuursniveau, maar er wel duidelijk voor kiest realistisch te werk te gaan. Het is trouwens onzin dat het budget moet verdubbeld worden om de stap naar eredivisie te zetten. Tenzij je een nieuwe ploeg koopt natuurlijk. De Antwerpse of Limburgse pistes geven wij min of meer of. Dat is voor Izegem niet meer haalbaar. Die mensen hebben niet alleen veel verplaatsingskosten, maar ook te veel privé tijdverlies. Noord-Frankrijk is eventueel nog een optie, op voorwaarde dat de speler sportief een meerwaarde is en qua mentaliteit juist zit. En dat zijn er niet veel. Fritsch, die

eventueel terugkomt, en Duneigre hebben die juiste mentaliteit.”

PB: “Een ding is zeker, wie succesvol wil overgaan naar eredivisie met eigen mensen moet veel intensiever beginnen trainen.”

FVU: “ Dat klopt. Ik heb van nabij de generatie Kopljár, Claessens, Eestermans, Jacobs en André kunnen volgen bij Sasja, en ik ben ervan overtuigd dat die jongens niet beter waren dan wat ik nu bij Waasmunster heb. Maar die jongens zijn plots veel intensiever beginnen trainen, met gevolg dat zij nu kampioen zijn... en wij blijven steken in eerste nationale.”

FS: “Dat geldt ook maar voor de top in eredivisie, waar vier of vijf trainingen per week zeker aangewezen zijn. Ik ben er echter zeker dat de laatste vier clubs in eredivisie niet méér dan drie keer trainen per week, dus is vier keer trainen per week al een mooi target voor wie niet onmiddellijk de absolute top ambieert.”

Hebben jullie spelers in de rangen die het kunnen maken in de eredivisie

GDB: “Ik zet mijn joker in. Ik heb er meerdere, maar ik voel me niet geroepen hier namen te noemen. De eredivisieclubs doen mijns inziens

geen inspanningen om te scouten in eerste nationale. Ik heb toch geen enkele eredivisietrainer gezien, dus ga ik ook de tak waarop ik zit niet afzagen.”

FVU: “Bij mij hebben enkele jongens het potentieel om in eredivisie te spelen, maar het zal aan hen zijn om door meer trainingsarbeid dat potentieel eruit te halen.”

PB: “Thomas Nolf heeft zeker het potentieel van David André die ik destijds bij Gent begeleid heb, en intussen toch een vaste waarde is bij Sasja.”

FS: “Dat Gert Jan Matthijs volgend jaar naar Duinkerken gaat zegt genoeg, en wij zullen daaraan blijven werken. Ik merk trouwens ook dat wij daar binnen de club veel voldoening uit halen. Volgend seizoen zal het evenwel met een andere trainer zijn. Sokolowski wordt opnieuw hoofdtrainer, overigens een keuze voor een sportieve toekomst op lange termijn. Want op korte termijn zaten we met Mark De Bruyn zeker nog goed. Voor mij als bestuurder is het dan ook een zeer moeilijke beslissing geweest, omdat Marc hier ook knap werk geleverd heeft.”

David Van Dorpe

Peter Beeckman, Frank van Uytfange, Jan Dhaene en Geert de Busschere.

LIPKENS Sportswear

Partner van de Handbalscheidsrechters
Specialist in scheidsrechterskledij, teamwear, ballen, schoenen,
trainingsmaterialen...

Eigen textieldrukkerij, reclamepanelen,
zeilbedrukkingen, stickers, promokleding

Altijd bereid tot speciale clubacties met uitzonderlijke prijzen

Selekaertsstraat 20, 3900 Overpelt,
011/662104, GSM 0499/383359
lipkensmarc@skynet.be

Richard Orlowski versus Kris Moens

In eerste nationale afdeling werd de provincie Antwerpen vertegenwoordigd door H.V.Uilenspiegel en H.C. Technico Turnhout. De rol van beide clubs in de voorbije competitie speelde zich vooral af in de staart van het klassement. Turnhout degradeerde, en erger nog, ziet volgend seizoen door omstandigheden zelfs af van tweede nationale. Uilenspiegel kon barrages niet ontlopen. Met beide trainers, Richard Orlowski (Uilenspiegel) en Kris Moens (Turnhout), gingen wij op zoek naar wat voor hun ploeg goed en scheef liep.

Wat waren jullie verwachtingen voor het seizoen 2006-2007? Richard: "Uilenspiegel zag een aantal spelers vertrekken, zodat de ambitie van het bestuur om bij de eerste drie te eindigen te vroeg kwam. Een plaats in de top vijf had misschien gekund, mits het nodige geluk. Veel nieuwe spelers inbrengen vraagt, zeker bij een ploeg die een beperkt aantal trainingen heeft en op amateurstische basis werkt, zeer veel tijd en resultaten laten vaak langer op zich wachten.

Kris: "Wij wisten dat we het dit jaar moeilijk zouden krijgen. Het vertrek van doelman Kasper Verbelen naar Izegem en Jaczuk naar Eupen hebben wij moeten opvangen door het aantrekken van spelers uit lagere reeksen of door eigen jeugd. En daar ontbrak duidelijk de ervaring. Door de promotie van onze dames naar eredivisie hebben wij de begroting moeten aanpassen en werd de financiële ruimte zeer beperkt. Wij hadden een beetje gehoopt op een plaats in de middenmoot, maar dat viel jammer genoeg anders uit."

Vorbereiding, competitiestart en dan ... Richard: "Tijdens de voorbereiding was ik in Polen, zodat de ploeg het zonder mij moest stellen. Er kan dus bezwaarlijk over een goede aanloop naar de competitie gesproken worden. Toch speelden wij een bijna perfecte eerste ronde en stonden we zelfs even mee op kop. Na de winterstop en het uitvallen van Stefan Driesen was het andere koek. Onze kern was duidelijk te klein om een heel jaar een rol van betekenis te kunnen spelen. Wij waren uiteindelijk blij dat wij de barrage konden ontlopen."

Kris: "Het vertrek van de eerder genoemde spelers kwam niet als een verrassing en werd ons reeds voor juni 2006 gemeld, zodat wij onze voorbereiding konden aanpassen. Daar moeten we de oorzaak van de degradatie niet zoeken. Misschien wel in het feit dat wij liefst vijf wedstrijden met slechts één doelpunt verloren. Faalangst om te winnen, of overhaast en onverantwoord gaan werpen om toch maar de voorgrond te vergroten, dat zijn fouten van spelers met weinig ervaring. Vooral op die wonden moeten wij de vinger leggen."

Wat denken beide heren over de eerste nationale in 't algemeen? Richard: "Een prettige reeks omdat bijna alle ploegen sterk aan elkaar gewaagd zijn. Twee wedstrijd winnen kan je van plaats 9 naar plaats 3 brengen. Als je anderzijds twee wedstrijden verliest, sta je al snel onderaan. Tweede nationale is echter een reeks waar wel andere dingen mee te doen zijn. Volgens mij moeten daar jonge spelers klaargestoomd worden om naar de topklasse door te stoten. Hier wordt te weinig gespeeld met jeugd en te veel met spelers die in eredivisie niet meer aan de bak komen. Let op: één of twee spelers om de ploeg ervaring te bezorgen kan, maar minstens driekwart moet jeugd zijn."

Kris: "Volledig akkoord met Richard, maar ik wil er nog iets aan toevoegen. Door het niet beperken van "oudere" spelers blijven de ploegen die financieel het sterkst staan de eerste viool spelen. Clubs met een sterke jeugdwerking, zoals Gent en Waasmunster, komen ervaring te kort en zijn daarvan het grootste slachtoffer. Een club die via een financiële injectie de eerste ploeg stoffeert met ex-eredivisiespelers krijgt meestal de volgende competitie het deksel op de neus. Want om een heel jaar op het hoogste niveau mee te draaien vallen die transfers dan weer te zwak uit."

Wat denken jullie over promotie en degradatie? Richard: "Door tegen clubs uit de hoogste reeks te spelen moeten de ploegen uit eerste nationale ervaring opdoen. Daarom is het barragesysteem dat nu in eredivisie toegepast wordt mijns inziens te beperkt. Er zouden meer ploegen uit eerste nationale moeten kunnen deelnemen, niet om meteen te promoveren,

maar vooral om van eredivisie te proeven. Stel dat de barrage met drie ploegen uit de topreeks en drie ploegen uit eerste wordt gespeeld, dan is de motivatie van de eersteklassers om bij de top vier te geraken uiteraard veel groter. Bovendien blijven van onze reeks twee ploegen meer aan de slag."

Kris: "Daar kan over nagedacht worden, maar ik zou verder willen gaan. Met het huidige systeem is voor zes ploegen uit eerste nationaal einde maart het seizoen afgelopen en heeft de competitie nauwelijks een half jaar geduurd. Met alle gevolgen van dien, want je spelers mo-

tiveren om te komen trainen zonder wedstrijden is niet eenvoudig, en het gevaar van drop-out is zeker niet denkbeeldig. Met de oplossing van Richard zijn het er nog maar vier, maar wel vier te veel. Waarom niet tweede nationale afschaffen en in eerste met 14 ploegen spelen? Twee zakkers, 2 stijgers en alle ploegen spelen een volwaardige competitie van 26 wedstrijden die duurt tot eind april of begin mei. Hopelijk wordt dit niet alleen gelezen door mensen van clubs die in eerste nationale spelen..."

Michel De Clercq

Oranje troef bij Melveren en Bocholt. Altijd lachen met Frolijke Frits en Grappige Gabri.

Het handbalseizoen in Limburg zit er weer op. Terwijl in eredivisie Initia Hasselt nipt zijn meerdere moest erkennen in Sasja na een zinderende belle in de Alverberg, vielen er in eerste nationale wel enkele appels uit de kast voor het Limburgse handbal. In de strijd om promotie leidde druïde Gabri Rietbroek zijn Achilles Bocholt via de play-offs naar eredivisie. Aan de andere kant van het klassement verzekerde het Melveren van dat andere Nederlandse handbalorakel, Frits Feuler, zich van het behoud en kan zijn aanhang dus ook volgend jaar weer van handbal op eerste divisieniveau genieten. We brachten beide trainers een bezoekje en vroegen naar hun mening over het afgelopen seizoen.

Melveren: "Alleen al voor deze fantastische groep zou ik er een derde seizoen aan vast moeten knopen." (Frits Feuler)

-Melveren is erg goed aan het seizoen begonnen, ondanks de vele blessures. Zijn het uiteindelijk toch die blessures die Melveren richting barrages gesleept hebben? Feuler: "Voor een debutant is Melveren inderdaad niet slecht aan het seizoen begonnen. Sterkhouders Stassen en Mozar vielen in de eerste trainingsweek al meteen uit. Gaandeweg kregen dan ook andere spelers met kleine en grotere blessures te kampen. We hebben geen twee wedstrijden na elkaar met dezelfde kern kunnen afwerken. De fysieke belasting op sommige spelers werd te groot en ik heb het gevoel dat we op dat vlak vaak de wedstrijd verloren hebben."

Verklaart dit volledig de eindpositie van Melveren na de reguliere competitie? Feuler: "Hoegenaamd niet. De soms vreemde manier van fluiten van sommige scheidsrechters, die geen eenduidige uitleg meer kunnen voorleggen, heeft me vaak met verstomming geslagen. Thuis tegen Jemeppe ontglipt ons een verdiend punt, dat we, toegegeven, de week later dan weer stelen bij Izegem. Absoluut dieptepunt in mijn lange carrière was het koppel dat ons een thuisnederlaag aansmeerde tegen Waasmunster. Zelfs de bezoekers verontschuldigen zich

Frits Feuler

Melveren in verdediging. Vlnr. Helsen, Martens, Simons en Smets.

24 na afloop voor deze arbiters.”

In de barrages liep alles weer van een leien dakje. Twee eerste matches gewonnen, dan verlies tegen Herstal, maar een klinkende overwinning tegen Hechtel verzekerde Melveren van het behoud. Feuler: “De groep heeft op tijd de koppen bij elkaar gestoken. Men was overtuigd dat er gezien de spelopvatting en conditie geen degradatiezorgen hoefden te zijn. Mentaal lijkt deze ploeg gewoon niet stuk te krijgen. Vorige week in Herstal vonden we ons ritme niet echt, omdat Herstal niet alleen geoorloofde maar ook ongeoorloofde wapens in de strijd gooide.”

Stephen Martens scoorde 164 doelpunten in de reguliere competitie en is een beetje het icoon van de club geworden. Ongetwijfeld zijn er ploegen geïnteresseerd in zijn diensten. Gaat Melveren hem kunnen houden? Feuler: “Stephen is voor velen binnen en buiten de club een mooi voorbeeld van een echte clubman in hart en nieren. Zit een beetje in de familie. Ik denk niet dat er ook maar een club zal zijn die het lukt een dergelijk trouwe speler los te waken al weet ik niet of een grote zak geld daar in de toekomst verandering in zou kunnen

brengen. Interesse zal er zeker zijn, mogelijk rekenen enkele Belgische en Nederlandse clubs zich nu al rijk met een dergelijke linkshandige schutter.”

Staan er bij de beloften jongens klaar om volgend seizoen het mooie weer te maken in eerste divisie? Feuler: “Wij zijn enorm tevreden met de doorbraak van Niels Verhagen en Brecht Vanbrabant. De jeugdwerking heeft dan in mijn ogen heel goed gerendeerd, een handvol kadetten staat nu ook te trappelen om bij de senioren de eerste balletjes te mogen werpen. Andere clubs nemen het niet zo nauw met hun eigen jeugd en werken vooral op korte termijn. Maar wat als het geld op is?”

Blijf je bij Melveren, Frits? Feitelijk zou ik al lang ‘ja’ hebben moeten zeggen. Maar dan spreek ik met het hart. Twee jaar lang heb ik met een fantastische groep mogen werken, nog nooit meegemaakt in 45 jaar handbal! We gaan nu met het bestuur en de spelers rond de tafel zitten en de doelstellingen voor volgend seizoen samen bekijken. De groep heeft in de breedte vers bloed nodig, maar ook de reservenploeg dient haar identiteit terug te krijgen. Tegen die tijd is ook bekend of zich nog spelers vrijwillig

melden bij de club of wie er uiteindelijk toch mee gaat stoppen. Afhankelijk daarvan neem ik een beslissing. Melveren bestaat voor ruim 80 % uit jongens van de eigen streek die wekelijks samen in een geweldige onderlinge sfeer plezier in het spelletje hebben. Geen gezanik, geen gezeik. “Niet lullen, maar hard werken”, zeggen we in Nederland. Alleen al voor deze fantastische groep zou ik er een derde seizoen aan vast moeten knopen.”

Bocholt: “De promotie is een ware heksen-tour.” (Gabri Rietbroek)

Bocholt kende dit seizoen, ondanks de hooggespannen verwachtingen, een zeer zwakke seizoensstart. Na acht wedstrijden werden jullie zelfs als degradatiekandidaat beschouwd. Hoe verklaar je dit? Rietbroek: “Uiteraard is het vertrek van Rutger Sanders een belangrijke oorzaak van onze matige start. Door zijn late beslissing om voor een andere job te kiezen, zaten we met een groot probleem. We verloren niet alleen een gigantisch onderdeel van ons rendement en doelpuntenproductie, we hadden ook geen tijd meer om een vervanger te zoeken. Ik heb hierdoor de spelwijze van Bocholt helemaal moeten omgooien. Logischerwijze heeft het heel wat tijd gekost vooraleer alles volledig op punt stond. De jongens moesten wennen aan het nieuwe systeem. De “we geven het balletje aan Sanders en die legt hem wel in het mandje”-mentaliteit moest weg, er moest als een ploeg gespeeld worden en elke speler had nu ook zijn verplichtingen als het op scoren aankwam. Het heeft net geen half seizoen geduurd vooraleer iedereen doorhad wat er eigenlijk van hem werd verwacht.”

Dan is de promotie via de barrages wel een

Gabri Rietbroek.

erg sterk nummer. Rietbroek: “Absoluut. Ik heb tegen de jongens gezegd: “Geniet hiervan, want dit maak je nooit ofte nimmer in je carrière nog mee.” Het was snel duidelijk dat Visé een maatje te groot was voor de concurrentie, dus we wisten al vlug hoe het zou moeten gebeuren. We zijn in die barrages enorm diep gegaan. In Houthalen hebben we uitstekend gespeeld en zetten we een klinkende 29-34 overwinning op het bord. De drie daaropvolgende wedstrijden speelden we gelijk, en de derde draw tegen Atomix bracht ons de promotie. Spannender kan haast niet, maar het is echt verdiend. We moesten hoegenaamd niet onderdoen voor die ploegen uit eredivisie en dat geeft ons ook moed voor het volgende seizoen.”

Is Bocholt klaar voor eredivisie? Rietbroek:

“Met deze kern is het wel erg onwaarschijnlijk dat we ons gaan kunnen redden op het hoogste niveau. Er moeten zeker 1 of 2 shotters erbij komen, plus nog wat mensen met ervaring in eredivisie. Ik ben dus erg blij met Bart Lenders en Ruud Hanssen, die onze rangen volgend seizoen al zeker komen versterken. Maar er mogen er nog wel wat bijkomen, willen we een kans hebben om te overleven. Jongeren als Wertelaers en Hoogeveen hebben dit jaar uitstekend gespeeld en mogen fier zijn op hun doorbraak, maar ik kan die gasten volgend seizoen niet zoveel laten spelen als dit jaar. Dan gaan ze fysiek kapot en zitten ze na een half seizoen al op hun tandvlees.”

De scheidsrechters kregen dit jaar heel wat kritiek te verduren. Wat is jouw visie hieromtrent? Rietbroek: “Bocholt heeft dit jaar geen last gehad van de arbitrage. Er zijn wel enkele aspecten die voor verbetering vatbaar zijn. Zo worden jonge scheidsrechters mijns inziens veel te vroeg voor de leeuwen gegooid. Laat ze eerst maar eens wat krakers in de lagere divisies tot een goed einde brengen, alvorens ze richting eerste divisie te sturen. Dan is er ook nog de communicatie tussen scheidsrechters en trainers. Die moet ook veel beter. Arbiters zijn vaak veel te autoritair en wijzen elke poging tot dialoog resoluut af. Dat is verkeerd, het creëert een sfeer die veel te gespannen is.”

Blijf je in Bocholt, Gabri? “Absoluut”

Rob Kwanten

Welta, de grootste club van Antwerpen.

Uit Welta H.C. ontstond Eendracht Mechelen. Eendracht Mechelen werd Malinois. Malinois werd Klub Mechelen Handbal en toen Klub Mechelen Handbal opnieuw Welta werd was de cirkel rond.

Welta bestond reeds voor 1950 en werd meer dan een halve eeuw later als Welta herdoopt.

Om de geschiedenis van het Mechelse handbal chronologisch zo juist mogelijk op papier te krijgen, was contact met ouderdomsdeken Walter Swinnen onmisbaar. Zijn 50 jaar ervaring en de inbreng van partner Rita Van Den Bossche (huidig voorzitter van Welta) zorgden voor onderstaand stukje geschiedenis van het Belgische handbal met Mechelen als uitgangspunt. In de uitgebreide historiek zullen ongetwijfeld heel wat (jongere en vooral oudere) lezers een pak bekende momenten terugvinden.

Malinois: vaste waarde in de hoogste afdeling.

“In 1950 werd Eendracht Mechelen gesticht door enkele spelers die afscheurden van het toenmalige Welta H.C. De club startte in de veldhandbalcompetitie van 1951-1952. In 1953 kwam de club onder de vleugels van een bekende plaatselijke voetbalclub en kreeg ze meteen dezelfde naam: Malinois Handbalclub werd als nummer 022 genoteerd.

Met het verdwijnen van veldhandbal en de overstap naar 7- handbal kwam Malinois uit in de eerste nationale afdeling, toen de hoogste reeks. Malinois streed meteen mee voor de nationale titel tegen het toen oppermachtige Flémalle. De topper Flémalle-Malinois was waarschijnlijk de eerste handbalwedstrijd die

op de Belgische televisie integraal uitgezonden werd. Wij schakelden toen over naar 825 lijnen en zagen de match in zwart wit. De kern van de eerste ploeg bleef stabiel gedurende de jaren '60 en Malinois bleef een vaste waarde in de hoogste afdeling.

In 1968 kwam er een scheuring. Een deel van de spelers van de eerste ploeg kon het niet meer vinden met het bestuur en vormde Mechelse Handbalclub, dat al snel een plaats in de hogere afdelingen voor zich opeiste.

Meester Jef Wuyts en Jan Pauwels bouwen een kampioenenploeg

In de jaren '70 nam voorzitter Jef Wuyts (later ook bondsvoorzitter) het heft in handen en de naam van de ploeg veranderde in Club Mechelen Handbal. Meester Wuyts investeerde fors in “zijn” club en haalde talent uit het buitenland naar Mechelen. Met Antczak en Sokolowski werden twee Polen aangetrokken die deel uitmaakten van de nationale ploeg die op de Olympische Spelen van 1976 in Montreal brons won. Met een sterke kern van eigen bodem, waaronder Carlo Vinck, Norry Schoefs, Pol De Preter, Sisse Dierckx, Filip Denis, Norbert Liekens, en onder leiding van trainer-coach Jan Pauwels (tevens bondscoach) werd in 1977 kampioen gespeeld en in 1978 de beker gewonnen. Club Mechelen slaagde er zelfs in om door te stoten naar de tweede ronde van de Europabeker, waarin de toenmalige Duitse kampioen TV Huttenberg te sterk bleek.

Verval en revival

Eind jaren '80 ging bij Club Mechelen de geldkraan dicht. De buitenlandse spelers vertrokken en de eens zo succesrijke ploeg zakte naar tweede klasse. Vanaf 1989 degradeerde de club zelfs enkele jaren achter elkaar, waarbij telkens een aantal van de beste spelers andere oorden opzochten. Ook Mechelse Handbalclub was er intussen niet in geslaagd nieuw talent aan te trekken en bleef tussen derde en vierde afdeling bengelen.

Tijdens het seizoen 1991-1992 -Club Mechelen was ondertussen in vierde afdeling beland- gaf het bestuur er tot overmaat van ramp de brui aan. Een overgebleven jonge kern met Mark

De Welta familie op tournooi in Gent.

Wuyts (zoon van) als bezieler, bleef echter niet bij de pakken zitten en nam resoluut de fakkel over. Doel was een financieel gezonde club op te bouwen, waarbij de eerste ploeg uit eigen jeugdwerking talent zou kunnen rekruteren. Het enthousiasme was zo groot dat onder leiding van trainer Theo Van Dessel datzelfde jaar zowaar kampioen werd gespeeld. De broodnodige uitbreiding van de spelerskern kwam er in derde nationale afdeling echter niet, zodat Club in 1993 opnieuw naar vierde degradeerde.

Jeugdwerking voornaamste doelstelling

Het jonge bestuur liet echter de moed niet zakken en bleef investeren in jeugdwerking met het oog op de toekomst. Begin 1995 werd Herman Janssens (“de Witte”) trainer van de fanionploeg. Ook de vrouwen stapten in competitie, maar vooral de jeugdwerking was de grote Mechelse troef. Onder leiding van Marrix Somers, Eric van Regenmortel en Ann Beulens werden een 50-tal jongeren gerekruteerd uit de Mechelse scholen en was Club Mechelen opnieuw in meerdere jeugdreksen vertegenwoordigd.

Ook bij het “andere” Mechelen had men ondertussen niet stil gezeten. De club verhuisde naar Bonheiden, werd handbalclub Bonheiden en stak met inspanningen van vooral Luc Van Bosstraeten en Fons Croons heel wat energie in de jeugd.. In 1996 werden zij met hun welpen trouwens Vlaams kampioen.

Fusie en visie

Waarom wij aan de geschiedenis van Club Mechelen ook het verhaaltje van Mechelse opingen, wordt in het slot van deze historiek duidelijk. Club Mechelen speelde vanaf 2000 in eerste landelijke (nu Liga West). Mechelse, ondertussen Bonheiden, zakte naar en geraakte niet weg uit de provinciale reeks. Maar had heel wat jeugdig talent klaargestoomd om hoger te spelen. Bonheiden zocht toenadering tot Club en na het afzweren van oude vetes was voor het seizoen 2003-2004 de fusieploeg een feit. Walter Swinnen stelde voor om bij de keuze van de naam terug te grijpen naar de eerste club die in Mechelen ooit actief was en meteen was de cirkel rond. Welta (want zo heet Club Mechelen nu) en Bonheiden bleven in hun omgeving wel hun eigen jeugdwerking houden om jeugdspelers de kans te geven dicht bij huis hun favoriete sport te beoefenen.

Het voorbije seizoen telde de club 140 actieve leden, waaronder 120 jeugdspelers. Er werden 12 ploegen in competitie gebracht, inclusief na 2 jaar onderbreking terug een vrouwenploeg.

Tot slot

Welta en Bonheiden hebben een gezamenlijke visie: de komende jaren de kwaliteit van het jeugdhandbal zo hoog mogelijk optrekken. Zodat met de vruchten van de eigen jeugdwerking over enkele jaren opnieuw een rol van betekenis kan worden gespeeld in de nationale reeksen.

Michel De Clercq

TV-verslaggever Koen Verheyden geraakte in de ban van het handbal

Vier jaar geleden sloegen de VRT en de zaal-sportbonden, met de steun van Ethias, de handen in elkaar om een zaalsportmagazine uit de grond te stampen. Kris Meertens en Stef Wijnants lagen mee aan de basis van het programma, maar de handbalman werd Koen Verheyden. Marcel Coppens zocht hem op, want hij wilde weten hoe een outsider op enkele jaren tijd een insider wordt.

“Nochtans is het een raar gezicht: zes mannen die op één rijtje wachten op de bal...”

BORNEM – Gedurende de werkdagen geeft hij als regent Frans-Geschiedenis full-time les in het deeltijds onderwijs voor 15- tot 18-jarigen. Maar tijdens het weekeinde is deze 43-jarige Klein-Brabantse vader van drie kinderen op pad voor de tv-sportredactie. En eens om de drie weken is hij dan ook aanwezig om er als handbalverslaggever reportages te brengen over een sport die hem steeds meer fascineert. Koen Verheyden is iemand die graag oor heeft voor nuttige informatie, want de verslaggeving die hij brengt, wil hij op een zo professioneel mogelijke manier leveren.

Pas toen hij 36 jaar was, kwam hij in de sport-verslaggeving via het vrt-examen voor sport-journalist. Eigenlijk dook hij ‘out of the blue’ uit het niets op. “Eigenlijk deed ik gewoon mee om voor mezelf uit te maken of ik het aankon. Als hobby. Ik had me wel ernstig voorbereid. Ik nam zelfs één jaar speciale dictielessen en ik kreeg wel enkele tips van mensen die er ervaring in hadden. Streekgenoot Jan Wauters was mijn grote voorbeeld. Hij werkte zeer inspirerend en naar hem kon ik ademloos luisteren. Ook Peter Van den Bempt doet dat momenteel – op zijn manier – uitstekend.” Voorbeelden uit de radiowereld, inderdaad, maar toch ging aan de slag op de tv-sportredactie. “De toenmalige chef-sport Frank Van Laeken meldde dat ze iemand zochten om het handbal te verslaan. Dat was toen braakliggend terrein en als een soort Chinese vrijwilliger werd ik aangeduid. Ik heb me de keuze nooit beklagd,” meldt een gezelf-

lige, praatvaardige Verheyden.

Anders

“Eigenlijk begon ik op televisie te werken voor het Champions League Magazine. Veel knip- en plakwerk, maar je leerde er wel monter. Toch vond ik daar iets te weinig eigen journalistieke inbreng bij. Het handbal bracht daar verandering in. Aanvankelijk reportages van een vijftal minuten, omdat alle zaalsporten toen nog in één zelfde blok zaten. Sinds twee seizoenen wordt geopteerd voor een driewekelijkse uitzending over één van de zaalsporten. Bij het vorige systeem zat ik na 25 weken echt wel op het tandvlees qua originele invalshoeken, terwijl ik in het nieuwe systeem meer tijd krijg om randinformatie te geven. Ik kan me goed voorbereiden en documenteren via jullie persmededelingen, de verslagen van Cois Van Aelst, de clubwebsites, de gesprekken met David Van Dorpe en met de spelers of clubverantwoordelijken ter plaatse.”

TV-werk is natuurlijk een speciaal soort journalistiek, omdat je hoofdzakelijk afhankelijk bent van de beelden. “Precies. Ik beslis zelf wat er in de montage komt en dat is soms een moeilijke keuze. We kunnen een interessant moment in de match hebben, maar als we daar geen goed beeld van hebben, brengen we het gewoon niet. Nu, ik denk niet dat het handbal mag klagen bij ons. Wij hebben gewoonlijk heel goede beelden, we ‘zoomen’ regelmatig op de spelers in en ik mag zeggen dat we met heel veel zorg ons werk afleveren. Er is vanuit de VRT dan ook een ernstig engagement naar de zaalsporten toe. Wij werken met drie camera’s en dat is toch behoorlijk veel voor een relatief kleine sport.”

Locomotief

Veel mensen in het handbal hoor je tevreden grommen als ze de kijkcijfers zien voor hun sport. Koen Verheyden plaatst ze onmiddellijk met beide voeten op de grond.

“Het is toch zo belangrijk welke ‘live’ uitzending er als locomotief fungeert. Wie op een zondagmiddag naar het veldrijden kijkt, blijft

ook voor de rest van het programma zitten. En daar hangen dikwijls de kijkcijfers van af.”

Over het pas voorbijge handbalseizoen is Koen echter laaiend enthousiast. “Wij hebben dit seizoen zeven prachtige matches gehad. In de play-offs kregen we zelfs enkele droomscenario’s voorgeschoteld. Schitterend. Ook bomvolle zalen, wat goed is voor het imago van de sport. De eerste finalematch op Sasja was een superthriller, die voor mij slechts geëvenaard of verbeterd werd toen Ken De Nil met Hasselt op Beyne een achterstand van acht doelpunten ophaalde en in de slotseconden nog voor de overwinning zorgde. De keuze voor het uitzenden van topmatches rendeert zeer zeker in de langere reportages. Verder was ik ook blij met de demonstratiewedstrijd België – Zweden in Kortrijk, waarbij we toch een ploeg uit de wereldtop konden brengen.”

Maar: alles kan nog beter en als het van hem alleen afhangt, zou Koen nog wel enkele wijzigingen willen aangebracht zien. “De keuze van één topmatch is goed, maar er zou toch nog iets meer over de andere sporten mogen verschijnen dan de tabel met uitslagen en klasseringen. Tja, dat is soms een keuze voor efficiëntie en ook wel eens een budgetkeuze. Op maandag – weliswaar op een ongelukkig moment (17u30) – komt er nu via de regionale zenders een zaal-

programma bij. Ik denk dat het een logische keuze is vanuit de regionale zenders bekeken. Op die manier komen er ook meer matches en ploegen aan bod. Ik denk dat onze en hun programma’s op deze manier best complementair kunnen zijn.”

Nog iets dat Koen graag anders zou zien, is het onstandvastige uur van uitzending. “Dat heeft met één of twee ‘live’-uitzendingen te maken. De rest wordt daar in blokken van 25 minuten rond gegeven. Soms is dat om 14 uur, soms is dat om 17 uur. Niet altijd kijkvriendelijk voor wie ‘zijn’ sport wil bekijken. Maar ik denk dat dit probleem moeilijk is op te lossen.”

Zalen

Hoe beoordeelt iemand als ‘buitenstaander’ de zalen waarin handbal gespeeld wordt. Beantwoorden die allemaal aan de vereisten om er goede televisie in te maken?

Verheyden: “In Alverberg Hasselt kan je ideaal werken. Hoog genoeg. Vanuit verschillende posities. Ook bij Sasja is de situatie de laatste jaren grondig verbeterd. Handbal is op zich al geen gemakkelijke sport om te begrijpen voor een doorsnee-kijker. En als het doelgebied is ingekleurd, zoals bij Hasselt en Sasja wél het geval is, wordt dat al een pak duidelijker. Helemaal ideaal zou natuurlijk zijn, dat je alleen

Koen Verheyden in actie: interview met Diethard Huygen.

maar de lijnen zou zien van het handbal. Vele andere lijnen daar tussendoor halen het cachet van de sport naar beneden. In Beyne zijn de omstandigheden ook goed, hoewel het zaaltje dan weer aan de donkere kant is. Bij Neerpelt hebben ze in theorie een goede zaal, maar er wordt niet voldaan aan hoger genoemde vereisten en je zit daar ook te filmen tegen een hoge muur zonder publiek. In Tongeren kan het in dat kleine zaaltje een 'hel' zijn, en toen ze kampioen werden was het daar een dolle sfeer, maar om er goede tv te maken is het eigenlijk te klein. Maar ik hoor dat ze een grotere zaal krijgen. Ons hoor je daarover niet klagen."

Moeilijk

30 Wat kan het handbal doen om de sport nog meer populair te maken in ons land, wilden we van een objectieve bron als Koen Verheyden vernemen.

"Ik denk dat een kijker wel het niveauverschil merkt tussen een sterke en een zwakke ploeg, maar verder blijft het voor hem of haar een 'moeilijke' sport. Het ziet er allemaal erg ingewikkeld uit. Bij het handbal duurt de opbouw en het zoeken van de juiste shotkans veel langer, waarbij de mensen zich soms afvragen waar ze eigenlijk mee bezig zijn. Want zeg nu zelf: het is toch wel een beetje raar dat zes mensen aan een cirkel staan te wachten tot de bal komt. Dat zijn de kijkers bij het voetbal b.v. niet gewend. Het vergt toch wat tijd voor je kan genieten van het knappe zone-werk dat Sasja dit seizoen regelmatig liet zien, en het is bovendien vrij moeilijk over te brengen."

Een andere factor om handbal nog aantrekkelijker te maken, zou volgens Koen een grotere verspreiding van de sport over het ganse Vlaamse land moeten zijn. "Nu is het handbal eigenlijk te veel Limburgs-Luiks georiënteerd. Het is goed dat ploegen als Sasja en Atomix al een beetje uit andere delen van het land komen,

maar Oost- en West-Vlaanderen zijn aan de top niet vertegenwoordigd. En wat kan het een inwoner uit een uithoek in Oost-Vlaanderen schelen dat Neerpelt tegen Tongeren speelt... Begrijp je? Dat is de handicap van de Belgische competitie. Handbal zou misschien ook meer via de scholen moeten aangeleerd worden. Ik heb dat zelf nog meegemaakt dat wij lessen kregen, waarin de theorie heel netjes werd uiteengezet, maar pas in de vijfde of zesde les konden we een 'matchke' spelen. En dat is toch hetgeen kinderen willen: een 'matchke' spelen. Dat moet volgens mij zo vlug mogelijk kunnen in een cursus."

Vedetten

Koen Verheyden heeft nog iets waar hij het handbal wil op wijzen. "Ik denk dat je aantrekkelijke voorbeelden moet hebben om je sport populair te maken. Ik probeer dan ook zo veel mogelijk 'vedetten' te creëren in elke ploeg. Kijk naar onze meisjes in het tennis, die een verschrikkelijke locomotief waren voor deze sport. Wie kende vroeger het judo? Dat veranderde na Vandecaveye en Werbrouck of Van Barneveld. Kijk naar Becue en Deburghgraeve in het zwemmen. Of naar Asterix Kiendrecht dat een Europese beker won in het volley... Diethard Huygen is in het handbalwereldje echt wel gekend als figuur, maar sorry, buiten het handbal kennen ze hem dan weer praktisch niet.

Anderzijds vind ik dat je handbal best 'live' gaat bekijken. Je kan op tv schitterende beelden maken, maar de echte beleving in een zaal is toch nog anders. Ik ondervind ook dat er bij de clubs met veel inzet gewerkt wordt. Etentjes, een leuke entourage, formidabel! Maar soms vergeten ze wel eens dat ze in een cocon werken, dat je steeds dezelfde mensen en familienamen tegenkomt. Misschien moet het handbal naar buiten komen met nog meer ambitie. Iets zoals in Nederland: 'meiden met een missie'...

Als sportjournalist is het heerlijk werken in de handbalwereld. Overal word je supergoed ontvangen. Bovendien heb ik met het handbal Limburg 'ontdekt'. Net een familiesfeer, bij allemaal warme mensen. Ook al kunnen ze natuurlijk zelf fanatiek zijn voor hun club. Maar ik ga er graag naartoe," wil Koen Verheyden er op het einde van onze gezellige babbel absoluut nog aan toevoegen.

Marcel Coppens

LEVENSLANG LEREN ... MET DE V.H.V

Juan de Dios Roman Seco op bezoek.

In samenwerking met de Europese Handbaltrainersvereniging (EHTV) organiseerde de VHV eind mei een tweedaagse trainersbijscholing onder leiding van Juan de Dios Roman Seco, een naam die klinkt als een klok: Zeven maal landskampioen als trainer van Atletico Madrid, twee maal bronzen medaille winnaar als Spaans bondscoach op de Olympische Spelen en momenteel Technisch Directeur van de Spaanse topclub Ciudad Real! Trainers die mirakels van hem verwachtten moest hij dadelijk teleurstellen. Er zijn immers geen geheimen in het handbal. Hard werken en veel trainen zijn ook zijn toverwoorden. De scholieren van KV Sasja mochten fungeren als kanonnenvlees.

Het eerste thema dat we hem hadden voorgelegd was de opleiding van opbouwers. Hij benadrukte dadelijk dat er geen verschil is tussen de opleiding van spelverdelers en die van opbouwers. Zij moeten over precies dezelfde eigenschappen beschikken ook al zal hun taak binnen het team uiteindelijk verschillen. Een gedetailleerd inhoudelijk verslag van deze tweedaagse zou hier niet echt op zijn plaats zijn, ik ga me dan ook beperken tot enkele punten die zeker het vermelden waard zijn:

Hij legt de nadruk op het feit dat de trainers er alles aan moeten doen om zoveel mogelijk met bal én verdediging te werken.

Eén van de belangrijkste zaken die een opbouwer moet leren is het juist inschatten van de positie van de verdediger. Hij moet er uiteindelijk toe komen intuïtief zijn aanzet aan te passen aan de verdediger.

De startpositie van de opbouwers moet zo breed mogelijk zijn om het speelveld optimaal te benutten. Velen maken de fout om consequent naar binnen te komen terwijl net het tegenovergestelde wordt aangeraden.

Bij het rondspelen moet een opbouwer eerder de tweede paal fixeren om doelgevaarlijk te zijn.

De opbouwer moet bij elke beweging die hij uitvoert met bal doelgevaarlijk zijn!

Hij is er een groot voorstander van om jongeren over al te laten spelen, hij laat zelfs linkshandige spelers regelmatig als linker opbouwer spelen.

De eerste sessie van zaterdag bestond uit het samenspel tussen de opbouwers en de pivot. Roman Seco benadrukt dat elke speler op pivot moet kunnen spelen, anders heeft elke overgang die er gespeeld wordt absoluut geen zin.

Wim de Proft, Fred D'hollander, Jo Smeets en Gerrit Stavast waren aandachtige toeschouwers.

Roman Seco met tolk en demo-team.

Pivots die gedurende 60 minuten een oorlog uitvechten met de verdediging zullen op de belangrijke momenten die frisheid missen die ze nodig hebben om zich door te zetten. De kunst als pivot bestaat er uit niet te veel maar juist te bewegen, dit wil zeggen, laat vertrekken maar explosief!

32

Specifieke pivots zijn de enige spelers die de bal met één hand mogen/moeten leren vangen. Tijdens spelvormen moeten zij ook die opdracht steeds meekrijgen, het is immers belangrijk om de bal zo ver mogelijk van de verdediger te vragen.

De basis voor het trainen van de relatie tussen opbouwer en pivot wordt gelegd in de “give and go” situaties tegen extreem hoge verdedigingen. Het is dan ook belangrijk om op jonge leeftijd die situaties veelvuldig te creëren.

Het laatste deel van de bijscholing had als thema de tegenaanval. Hij benadrukte dat dit element sinds de reglementswijzigingen over de “schnelle mitte” aan belang gewonnen heeft. Het is zelfs zo dat in veel wedstrijden er meer tegenaanvallen worden gelopen na een doelpunt dan na het veroveren van de bal. Op Europees niveau merk je dan ook dat de trainers zich meer en meer gaan bezighouden met het specifiek trainen op het verdedigen van die tegenaanval.

De belangrijkste punten bij het snel opbrengen van de bal na een doelpunt zijn de volgende: Om de tegenstander de mogelijkheid te ontnemen aanvallers te wisselen voor verdedigers wordt de kant tegenovergesteld aan de bank onder druk gezet.

Door één kant onder druk te zetten creëer je tevens ruimte aan de andere kant voor de opkomende spelers.

Uiteraard is dit maar een korte impressie van deze trainersbijscholing. Een uitgebreid verslag met de oefenstof zal binnenkort op de website gepubliceerd worden. We kunnen nu al meedelen dat Roman Seco heeft toegezegd om volgend jaar terug te komen, en we hopen dan nog meer trainers te kunnen verwelkomen. We moeten immers meer dan ooit beseffen dat de trainers voor een groot deel het niveau van het handbal bepalen!

Bij de nabespreking met een Bolleke Koninck in de hand vernam Roman Seco trouwens dat zijn team door de overwinning op BM Antequera zichzelf voor de derde maal tot kampioen van Spanje had gekroond.

Als raadgeving aan onze jeugdtrainers gaf hij nog mee dat we vooral op individueel sporttechnisch niveau tegen een achterstand aanhinken. We moeten veel meer aandacht gaan besteden aan de individuele vorming op technisch, fysisch en groepstactisch vlak. Er moet meer oog zijn voor de details die in handbal een wereld van verschil uitmaken!

Ken De Nil

WHO IS WHO BIJ DE V.H.V

St(r)affen toebak: De puntjes op de i met de reglementencommissie

Een vereniging zoals de VHV kan onmogelijk enkel draaien op de professionele medewerkers. Rond het Secretariaat van de VHV bestaat een netwerk van commissies en comités waarbinnen tal van vrijwilligers op min of meer regelmatige basis het beste van zichzelf geven. Een van de meer complexe materies betreft de reglementen van de VHV. De meeste betrokkenen hebben een haat-liefde verhouding met de reglementering: niet de meest “sexy” materie, maar als er iets fout loopt of zou kunnen lopen, neemt iedereen het wel dadelijk ter hand. En het moet gezegd, het reglement is de hoeksteen van de federatie. De leden van de reglementencommissie zijn, zoals U dadelijk zal merken, de meest doorgewinterde “comitards” van de VHV. Staf Vergauwen, Staf Neutjens en Johan Brouwers hebben samen meer dan een eeuw handbalervaring, en dat is wel nodig om de ratio achter de reglementen voor ogen te blijven houden. Waarom werd een bepaalde reglementering destijds ingevoerd?

Staf Neutjens is ondertussen 73 jaar, maar staat nog regelmatig op het tennisveld. Handbal beheerste een groot deel van zijn leven. In 1952 begon hij met (veld)handbal bij Welta Mechelen. Toen hij in de jaren '60 naar Antwerpen verhuisde, kwam de doelman bij Uilenspiegel terecht, waarbij hij tot op de dag van vandaag nog aangesloten is. Staf Neutjens houdt aan zijn rijke carrière een massa anekdotes over, maar wat ik U zeker niet wil onthouden is deze: Neutjens beëindigde zijn actieve carrière in 1972, omdat hij voor zijn werkgever, Alcatel, naar Joegoslavië werd gestuurd. Daar breide hij evenwel onverwachts nog een vervolg aan zijn loopbaan. Er bleek een bedrijfscompetitie handbal te bestaan. Daarin speelde ik als doelman mee, en in 1974 stootte ons ploegje door tot de halve finale van de bekercompetitie voor bedrijfsploegen. Toen ik in die halve finale 11 strafworpen stopte op de 13, en wij ons voor de finale plaatsten, diende onze tegenstander in de finale een klacht in omdat ik om een of andere reden niet spelgerechtigd zou geweest zijn. En achter het ijzeren gordijn kon toen vrij

veel, dus heb ik de finale vanuit de tribune moeten volgen...

Neutjens was ook vele jaren de doelman van de Nationale Ploeg. Erg veel wedstrijden waren er in die tijd niet, maar er werd wel wekelijks getraind, op het Sportkot in Leuven. Neutjens zette een punt achter zijn interlandcarrière na de kwalificaties voor de Olympische Spelen van München 1972. Daarnaast en daarna oefende hij vele functies uit binnen de handbalwereld. Hij was penningmeester van Welta, secretaris van Uilenspiegel, Voorzitter van het PK Antwerpen, lid van het PUC, van de Raad van Bestuur van de VHV, van de beroepscommissie en de reglementencommissie. Binnen het PUC was hij de man die, na de zoveelste padstelling, op de proppen kwam met het symbolische “plan Neutjens” ter ontbinding van de Belgische Handbalbond. Het leverde hem niet veel sympathie bij de bestuurders bezuiden de taalgrens, maar iemand had toch eens gezegd dat de keizer geen kleren aanhad.

“toen ik 65 werd heb ik beslist al mijn mandaten te laten uitdoven. Ik postuleerde niet meer naar herverkiezing, maar hier in de reglementencommissie worden we niet verkozen, dus blijf ik lid, maar helemaal niet tegen mijn zin, natuurlijk.”

Staf Vergauwen is genoegzaam bekend binnen de VHV. Als drijvende kracht achter het Jeugd sportfonds (JSF) en lid van de sportvrienden Sus Weyn. Staf Vergauwen is, zo mogelijk, nog 2 jaar ouder als zijn collega Staf binnen de reglementencommissie, en ook zijn Handbal CV laat zich niet meer op één pagina samenvatten. Staf Vergauwen maakte pas op zijn acht tiende kennis met veldhandbal, bij het leger, en ging daarna spelen bij de ploeg van de Minerva autofabriek. Later kwam hij dan bij Sasja terecht, waar hij een heel aantal functies uitoefende. Staf was er ook een periode trainer, en nam toen ontslag uit de Raad van Bestuur van de VHV, omdat hij vond dat beide functies onverenigbaar waren. Ook Staf Vergauwen is nog actief binnen de Sportcommissie en bij het PK

33

Antwerpen. Als ervaren stroper is hij een goede boswachter geworden, die vele achterpoortjes gesloten heeft binnen de VHV reglementen.

Johan Brouwers, 46, is de secretaris van de reglementencommissie, en vertegenwoordigt er ook de Raad van Bestuur. Hij begon op het einde van de jaren '70 bij Sporting Neerpelt, en bouwde daarna een lange carrière uit als speler, scheidsrechter, clubvoorzitter bij VK Helchteren, lid van het PK Limburg, lid van de Financiële Commissie van de VHV, de Raad van Bestuur en het PUC. Johan Brouwers deed ook enkele jaen de uitslagencentrale van de VHV en de controle van de wedstrijdbladen.

Nu de belangrijkste actoren aan U voorgesteld zijn is het tijd voor de vraag die U ongetwijfeld al een hele tijd bezighoudt: hoe zit het eigenlijk met de VHV reglementen?

Staf V. "Het VHV reglement heeft een vrij solide en goed gestructureerde basis, die teruggaat op de reglementering van de voetbalbond. Wel is het zo dat veranderingen soms onder tijdsdruk werden doorgevoerd, en dat niet altijd het geheel ten goede kwam. Het reglement is zoals een stapel bordes, en als je ergens in het midden een bord uit de stapel haalt, riskeer je dat het elders scheef komt te staan. Alles is wel ergens verbonden, dus haast en gemakzucht zijn slechte raadgevers voor het reglement. De wet op de niet professionele sportbeoefening moest er destijds op korte termijn doorgejaagd worden, en dat was toch vrij ingrijpend"

Staf N. "Ook de schrik voor advocaten is een slechte leermeester bij de reglementen. Er is een risico op over-reglementering, en dat speelt advocaten die uitwegen zoeken soms net in de kaart. Bij over-reglementering raak je verstrikt in je eigen netten. Filip Soetaert was een zeer

gewaardeerd lid van onze commissie, door zijn juridische praktijkervaring, maar ook door zijn gave om problemen op een duidelijke en kernachtige manier tot hun essentie te herleiden, en op een eenvoudige manier te verwoorden."

Staf V. "Het risico is dat er zaken bijgevoegd worden waarvan niet alle implicaties dadelijk duidelijk zijn. We moeten ook waken over een zo groot mogelijke eenvormigheid in de terminologie. Bedoelt men met een aansluitingskaart hetzelfde als met een licentie? En een legitimatie? Daarnaast is het van belang dat de inhoud niet te zeer verspreid raakt, en dat het leesbaar blijft. Als het te hermetisch wordt, met constante verwijzingen naar andere artikels, kan een kat er haar jongen niet meer in vinden.

Staf N. "We moeten het reglement regelmatig uitzuiveren en wat eenvoudiger maken. De boetes moesten eruit. Die staan nu in het competitieboek. Enkel de abstracte berekeningswijze staat er soms nog in, omdat dat aangeeft wat de oorsprong van de boete is. Ook exhaustieve lijsten zijn gevaarlijk in een reglement. Er kan zich altijd een geval voordoen waar niemand aan gedacht heeft. En het op elkaar afstellen van het BHB en VHV reglement is ook een lastige klus geweest."

Johan B. "Het reglement wordt in principe elk jaar per 1 augustus aangepast voor het nieuwe seizoen. Om alles goed in te schatten zouden de wijzigingen best reeds in de lente duidelijk zijn, om de wisselwerking tussen de reglementencommissie en de eindverantwoordelijke, de Raad van Bestuur, optimaal te laten verlopen. Maar in de praktijk hebben we nooit zo veel tijd. Het blijft een streefdoel."

David Van Dorpe

Staf Vergauwen, Staf Neutjens en Johan Brouwers.

KIDS CORNER

Tornooi organisator slaat alarm!

Het waren drukke tijden voor de jeugdige handballers. De eindrondes op VHV niveau werden gespeeld en ook de provinciale miniemenselecties troffen elkaar op het IPT in Hasselt, een goede organisatie overigens van het PK Limburg. De VHV finales vonden plaats in Tongeren, en de winnaars troffen hun Waalse collega's in de nieuwe sporthal van HC Herstal. Daar konden enkel de meisjes van Meeuwen de Belgische titel binnenhalen bij de kadetten. De sterke jongens van Eupen gingen zowel bij de miniemen (tegen Elita Lebbeke) als bij de kadetten (tegen Waasmunster) met de titel lopen.

Er vonden ook een aantal toernooien plaats, zoals de Arteveldecup, het traditionele pinkstertornooi van DB Gent op de speelplaats van het Don Bosco College in Zwijnaarde. Maar niet alles verloopt op wieltjes. Zo heeft het Ledeganck-tornooi van HC Eeklo het moeilijk om de grote massa te bereiken. Nochtans al enkele jaren

een schitterende organisatie van de club uit het Meetjesland. Een open brief van de organisator bereikt de redactie van Handbal Xtra, waarin de secretaris van HC Eeklo, Dirk Vandevorde, een en ander op een rijtje probeert te zetten, want de centrale vraag is: waarom reizen de Belgische ploegen vele honderden kilometers ver om tegen buitenlandse ploegen te spelen, terwijl in eigen land Zweedse ploegen in Eeklo tegen elkaar moeten spelen bij gebrek aan Belgische tegenstanders?. Wij willen U deze brief niet onthouden:

Serge Reynders, Jelle Van Hoeymissen en Ben Luyten van Elitta Buggenhout.

con sport
WWW.CON-SPORT.DE

Officiële invoerder: www.jdpsport.com
JDP sport is de favoriete leverancier van ballen en didactisch materiaal voor:

info bij de VHV of via info@jdpsport.com
Gsm: 0476 48 32 26

nu ook te koop bij: CLIJSTERS SPORT Campstraat 14
Meeuwen-Gruitrode 0485 66 03 87

Open brief schrijver Dirk Vandevoorde.

Beste Handballiefhebber,

Vooreerst willen we benadrukken dat het hier niet onmiddellijk de bedoeling is om frustraties van ons af te schrijven of om ontgoochelingen te uiten. Verder zijn we ook niet perfect en we weten zeer goed dat heel wat handbalverenigingen het goed menen. Deze mensen zijn ook meestal intelligent genoeg om te weten dat zij niet worden gevisereerd. Tevens alle begrip voor verenigingen die we contacteerden en die niet aanwezig kunnen zijn omwille van andere toernooien, bijna onmiddellijk na het onze, zodat zij dit niet kunnen combineren of dat ze dit te zwaar vinden voor hun spelers. Ook en vooral willen we onze dank uitspreken aan de clubs

die wel inschrijven op ons toernooi.

De inschrijvingen voor ons toernooi worden afgesloten op 30/05 zodat we reeds een vrij goed beeld hebben van de omvang, het aantal deelnemers en het aantal ploegen.

Een eerste vaststelling is het feit dat de meeste verenigingen die vorig jaar dit evenement meemaakten, terug aanwezig zijn en dan nog meestal met meer ploegen dan vorig jaar. Wij zien dit als bevestiging van de kwaliteit die we wensen te bieden. We zien tevens een toename van ploegen uit Nederland doch stellen eveneens vast dat het zeer moeilijk is om ploegen uit Duitsland aan te trekken. Blijkbaar vinden we hier niet de juiste sleutel voor.

Een tweede vaststelling is dat het zeer moeilijk blijkt te zijn om een toernooi op poten te zetten voor scholieren (in dit geval geboortejaren '88 en '89). Met uitzondering van het Nederlandse UDSV (een zeer dynamische vereniging waar vanaf volgend seizoen Peter Portengen – coach dit jaar van landskampioen Volendam – de sportieve verantwoordelijkheid van de club zal in handen hebben), konden we geen enkele club aantrekken die belangstelling had voor het toernooi. Bijgevolg dienden we deze inschrijving in gezamenlijk overleg te annuleren.

Nochtans is drop out op deze leeftijd toch wel een probleem en is dit anderzijds toch de leeftijd waarop jongeren nog een laatste kans

hebben om tegen leeftijdsgenoten te spelen alvorens de stap naar senior te zetten. Een club die dergelijke ploeg heeft, heeft er alle belang bij om de jongeren in contact te brengen met buitenlandse clubs om hun de nodige ervaring te laten opdoen.

Derde vaststelling: het blijft moeilijk om voldoende meisjesploegen aan te trekken. In de jongste leeftijdscategorie (pupillen) bleek geen enkele interesse te bestaan van om het even welke club. Een duidelijke tekortkoming vinden wij van clubs die een duidelijke dameswerking hebben: opbouw dient van onder af te gebeuren.

Vierde en belangrijkste vaststelling: men is blijkbaar nooit sant in eigen land. Van de 36 tot heden ingeschreven ploegen (het worden er vermoedelijk een 40-tal), komen slechts 12 teams uit België. Dichtste ploegen zijn Izegem en de Provinciale selectie Antwerpen. Vanuit Oost-Vlaanderen meldde zich geen enkele club. Uiteraard excuses genoeg en redenen te over om niet deel te nemen (Partillecup, Teramo of andere toernooien). Limburg, toch het zwaartepunt in België ontbreekt, met uitzondering van Bocholt. Verder blijven de Waalse ploegen schitteren door afwezigheid. Op geen enkele van de edities van het toernooi mochten we een Waalse ploeg ontvangen. Nochtans zit daar toch heel wat kwaliteit en komen we op buitenlandse toernooien toch regelmatig ploegen tegen uit o.a.

Eynatten en Eupen.

Het doet pijn te moeten vaststellen dat ploegen liever naar het buitenland trekken om daar een toernooi te betwisten terwijl op dat eigenste moment dicht bij huis een internationaal toernooi plaats vindt met ploegen uit een 5-tal Europese landen en met een vrij hoog niveau. Enig begrip voor clubs die de inspanning doen om effectief naar het buitenland te gaan. Echter, hoeveel clubs blijven thuis en nemen niet deel aan een goed gestoffeerd toernooi? De tijd dat spelers inactief waren vanaf eind april en de arbeid terug hervatten in augustus, zou achter de rug moeten liggen. Handbal beoefen je niet 6 of 7 maand maar doe je 10 of 11 maand. Zeker voor jongeren is trainingsarbeid, intensiteit, contact met heel veel ploegen en spelstijlen, een verrijking en een must om enig niveau te bereiken. De opmerking als zou het Ledeganck-toernooi een te hoog niveau hebben voor veel clubs is enerzijds flatterend voor onze organisatie doch anderzijds is het toch steeds onze bedoeling geweest om zoveel mogelijk mensen te bereiken.

Niet alle clubs hebben de mogelijkheid om verre toernooien te spelen maar de opmerkingen naar het hervormen van de Landelijke naar een Ligareeks omwille van het vermijden van verre verplaatsingen, staan hier haaks tegenover.

We willen toch met een positieve noot beslui-

36

Waasmunster VHV kampioen kadetten: Boven: Machiel Luxem, Arne Boelaert (gekwets), Nikolas Van Houte, Joris Smet, Jelle De Vlieger, Clint Roels, Jeroen De Beule, Trainer Eddy De Vlieger Onder: Sander Van Ouytsel, Thomas Geeroms, Matthias Geerinck, Filip Thuysbaert, Andy Van Gaeveren.

37

Selectiespelers Miniemen Oost-Vlaanderen: staand: Moeyersoons Guido, Sander Teerlinck (DBG), Ruben Callaerts (Denderbelle), Harald De Bondt (Lokeren), Lanckbeen Niels (Elita), Danhieux Bart (trainer), Andy Van Gaeveren (HKW), Jan De Graeve (Aalst), Alexander Piette (Aalst), Robin Cockuyt (Eeklo). onder: Timothy Versyck (DBG), Gert-Jan De Vis (Elita), Jelle Van Hoeymissen (Elita), Henri Zwaenepoel (DBG), Ben Luyten (Elita), Simon Callebaut ? (Eeklo), Serge Reynders (Elita), Michiel Matthys (DBG).

De Antwerpse minimelectie. Boven van Links naar Rechts:

Tom Van Dijk, Arne Broos (Uilenspiegel), Michiel Verbeeck (Welta), Luca Pizolla (sasja), Dario Arnouts (sasja), Robert Bartus (Brasschaat), Bjorn Rombouts (Welta), Jasper De Pillecyn (Turnhout), Sander Gebruers (verantwoordelijke water), Jos riské (trainer) **Zittend van Links naar Rechts:** Bert Bisschop (Atomix), Jef Kiebooms (Uilenspiegel), Lars Gaastra (Uilenspiegel), Arnout Beckers, (Atomix), Jasper Mendes (Sasja), Nemanja Kostic (Sasja), Nicolas Smitz (Turnhout), Robbe Van Winkel (Brasschaat).

ten. Een internationaal toernooi met 500 deelnemers organiseren en hierrond een ganse randanimatie opzetten (optocht door stadscentrum, optreden van muziekgroep of projectie op groot scherm vorig jaar van de finales van de wereldbeker voetbal, einderemonie met dans-

groepen en vooral de ultieme beloning van de ploeg die de grootste fairplay aan de dag legt, het samenwerken van tientallen ouders, spelers en andere medewerkers zijn zaken die een enorme bevrediging geven. We willen meer zijn dan enkel een vereniging die wedstrijden speelt en trainingen geeft. We wensen ook het sociaal aspect in te vullen dat vandaag helaas veelal ontbreekt in onze maatschappij. In deze zin geeft dergelijke organisatie een enorme vol-doening.

In de hoop jullie op de volgende editie te mogen begroeten, prettige vakantie,

Dirk Vandevoorde, HC Eeklo

38

De meisjes van Meeuwen.

VHV kadetten finale Hasselt-Waasmunster.

Ethias, partner van het handbal

www.ethias.be

ethias